

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
The Corruption of Hollis Brown by K. Ancrum

Перекладацький проєкт:
Переклад книги Кайли Анкрум «*The Corruption of Hollis Brown*»

BA paper

Diana Komarova
PERb12240d

Цим підписом засвідчую, що
копія та галет рукопису та
електронний документ є ідентичні
02.06.2026

Комарова Д.І.

Research supervisor:
Professor O. Komar

Kyiv 2026

Abstract

This translation project examines the linguistic characterisation of the main characters in K. Ancrum's novel *The Corruption of Hollis Brown* and the specific features of its translation into Ukrainian. The author's work and the linguistic and stylistic features of the novel are examined. The theoretical foundations of speech as a means of characterisation are explored, and the speech portraits of the three main characters — Hollis, Annie and Yulia — are analysed. Based on our own translation, character lines were selected, from which translation techniques were identified and classified. It was established that the most common types are literal translation and modulation, whilst the least common are generalisation and discursive creation.

Keywords: adaptation, dialogue, generalisation, idiolect, modulation, speech characteristic, translation.

Анотація

Перекладацький проєкт присвячений проблемі мовленнєвої характеристики головних персонажів роману К. Анкрум «*The Corruption of Hollis Brown*» та особливостям її відтворення в українському перекладі. Розглянуто творчість авторки та мовностилістичні особливості роману, також було досліджено теоретичні засади мовлення як засобу характеристики персонажа, проаналізовано мовленнєві портрети трьох головних персонажів — Голліса, Енні та Юлі. На основі власного перекладу було відібрано репліки персонажів, які було проаналізовано з метою виявлення та класифікації перекладацьких технік. Було встановлено, що найпоширенішими техніками є дослівний переклад і модуляція, тоді як найрідше зустрічаються узагальнення та дискурсивне створення

Ключові слова: адаптація, генералізація, діалог, ідіостиль, компенсація, модуляція, мовленнєва характеристика, переклад.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>The Corruption of Hollis Brown</i> by K. Ancrum	5
Chapter 2. Characterisation of characters through speech and its rendering in the Ukrainian translation of the contemporary English-language novels	37
2.1. K. Ancrum’s idiostyle and the linguistic and stylistic features of the novel <i>The Corruption of Hollis Brown</i>	37
2.2. Speech as a means of characterisation.....	38
2.3. Linguistic analysis of the characters and the specifics of their portrayal in the Ukrainian translation of the contemporary English-language novel <i>The Corruption of Hollis Brown</i>	39
2.4. Translation techniques and their impact on the reproduction of the characters’ speech	42
Conclusions	45
References	46
Appendices	47

Introduction

Contemporary English-language young adult literature is characterised by a heightened focus on the individualisation of characters' speech as a means of psychological characterisation. Given the expansion of Ukrainian-English intercultural contacts and the growing interest in contemporary English-language prose, the **relevance** of a linguo-stylistic analysis of characters' speech and the study of its peculiarities in Ukrainian is beyond doubt. The choice of K. Ancrum's novel *The Corruption of Hollis Brown* is due to its linguistic and stylistic distinctiveness: dialogue is the primary tool for revealing the characters' inner world, and the lack of an official Ukrainian translation makes a translation analysis especially timely.

This topic has attracted the attention of many linguists. Theoretical approaches to speech characterisation, character construction through language, and the pragmatic functioning of fictional discourse have been developed in the works of J. Culpeper, G. Leech, M. Short, M. A. Locher, A. H. Jucker, and O. Antonov. The challenges of reproducing speech characteristics in translation, including idiolectal, sociolectal, and stylistic features of fictional characters, have been examined by O. Obraztsova, T. Lysychenko, O. Malenko, O. Sung, K. Wu, and R. Valdeón.

The object is the characterisation of characters through speech in contemporary English-language prose.

The subject is the linguo-stylistic features of the speech of the main characters in the novel *The Corruption of Hollis Brown* and the translation techniques applied in their rendering into Ukrainian.

The aim is to provide a comprehensive analysis of the linguistic characterisation of the novel's main characters and to identify optimal translation strategies.

To achieve this aim, the following **objectives** were carried out:

- to translate a section of the novel *The Corruption of Hollis Brown*;
- to examine K. Ancrum's biography and the novel's linguistic and stylistic features;
- to identify the theoretical foundations of speech as a means of characterisation;
- to characterise the speech portraits of the main characters and classify the translation techniques used.

The material is K. Ancrum's novel *The Corruption of Hollis Brown* (2025). Dialogue fragments were selected from the text, covering the speech of the three main characters. The research material also includes the translation of part of the aforementioned novel into Ukrainian. The source text contains 42,518 characters; the target text contains 42,708 characters.

The structure of the research consists of an introduction, two chapters, conclusions, references, and appendices. The total volume of the translation project is 47 pages.

Chapter 1. Translation of *The Corruption of Hollis Brown* by K. Ancrum

Source Text	Target Text
Hollis	Голліс
<p>Hollis always grinned when this happened. He couldn't help it. The aftermath wasn't his favorite, for obvious reasons. But this? The way James's knuckles felt as they slammed into his gut?</p>	<p>Голліс завжди посміхався, коли таке траплялося, й нічого не міг з цим вдіяти.</p>
<p>It made him clench his teeth.</p>	<p>Ясна річ, наслідки не приносили йому задоволення. Але відчуття, коли кулаки Джеймса врізалися йому в живіт... змушувало зуби міцно стискатися.</p>
<p>Hollis was good at dodging—adrenaline always slowed down time, so he had the leisure of watching punches slice through the air. Hollis had taken enough hits in his life that he'd gotten good at making them miss. It wasn't like James was a slouch at this though; he was a haymaker for sure.</p>	<p>Голліс добре вмів ухилятися від ударів: адреналін завжди ніби сповільнював час, тож він міг спокійно спостерігати, як кулаки розсікають повітря. За своє життя він отримав достатньо стусанів, щоб навчитися цьому як слід. Втім, Джеймс слабаком достоту не був — сили в нього вистачало.</p>
<p>James's face twisted with rage, eyes darkening. The corners of Hollis's mouth ticked up.</p>	<p>Його обличчя перекосило від люті, погляд потемнішав, а на губах Голліса заграла посмішка.</p>
<p>Most of the time, when people fought Hollis, they were yelling at him too. But James was silent as he slammed his fist, sharp and violent, under Hollis's chin, cutting Hollis's smirk off. His head was still tilted, face warming in the midday sun, when James backhanded Hollis hard enough that his shoulder met pavement.</p>	<p>Зазвичай під час бійок на Голліса ще й кричали. Але Джеймс мовчав — лише різко і люто врізав йому кулаком у підборіддя, стираючи усмішку з обличчя. Голова Голліса все ще була нахилена, а обличчя грілося в полуденному сонці, коли Джеймс вдарив його так сильно, що він гепнувся плечем об асфальт.</p>
<p>It felt real good to lie there for a minute.</p>	<p>Було так приємно полежати хвилинку.</p>
<p>James didn't even give him a second to breathe. He scraped Hollis off the ground, pinned him to the brick wall. Slotted close, thigh to chest, he shoved his broad hand across Hollis's throat. James pulled his arm back, biceps bunching with muscle to continue punching Hollis in the head, and Hollis realized at once that he couldn't take it.</p>	<p>Але Джеймс не дав йому й секунди, щоб перевести подих. Він підняв Голліса та штовхнув до цегляної стіни, наблизився уприутул та стиснув його горло широкою долонею. Відвів руку назад — м'язи напружились, готуючись завдати ще одного удару. І в ту саму мить Голліс зрозумів: більше не витримає.</p>
<p>He flinched, closed his eyes. Waited for his vision to explode in red and yellow, but the hit never came. When he got the courage to look, James was staring back at him hard.</p>	<p>Він здригнувся, заплющив очі й завмер, чекаючи, що перед очима спалахнуть червоні й жовті іскри. Та замість удару — нічого. Коли Голліс нарешті наважився розплющити очі, Джеймс пильно дивився на нього, а потім відпустив і спостерігав, як коліна Голліса</p>

Then James let him go. Watched Hollis's knees buckle without his support, saw the heels of his boots skid in the gravel, pathetic. But he didn't mock Hollis, or tease.

"Leave me alone," James said instead. Pulling his backpack onto his shoulders. "You don't always have to be such a dick."

Boy

Hollis Brown looked up.

Annie was staring at him, blocking out the sun.

He scrubbed the back of his hand across his face, smearing the blood beneath his nose.

Annie's frown got deeper.

"I didn't do anything."

She rolled her eyes. "You can't possibly expect me to believe that."

"Oh come on! There's nothing I could say that would hurt more than James Miller's right hook. He almost broke my fucking jaw."

Annie opened her backpack and pulled out her roll of Hello Kitty BandAids. She wiped his cuts roughly, spraying them with antiseptic, then she pressed a kiss to the scrape across Hollis's knuckles.

"Maybe if you bitched at him less, your jaw wouldn't be almost broken," she snapped, merciless. "Yulia isn't going to be happy."

Hollis let himself fall gently back until he was flat on the pavement again.

The thing about being friends with only girls was that they held him accountable for his actions. He got scolded and berated and pushed to be better. But he also got Band-Aids. Even kisses sometimes, if he played his cards right.

Annie sprayed antiseptic all over his face, then chucked the bottle at him hard enough to hurt.

підкосилися без підтримки, бачив, як підбори його чобіт прослизнули гравієм. Жалюгідне видовище. Але він не глузував і не дражнив Голліса.

— Залиш мене у спокої, — сказав Джеймс, закидаючи рюкзак на плече. — Не треба бути таким козлом.

Хлопчик

Голліс Браун підвів погляд.

Енні витріщалася на нього, затуляючи сонце.

Він протер обличчя тильним боком долоні, розмазавши кров під носом.

Енні ще більше нахмурилась.

— Я не зробив нічого такого.

Вона закотила очі.

— Ти ж не думаєш, що я в це повірю?

— Та годі вже! Ніщо не може завдати більшого болю, ніж правий хук Джеймса Міллера. Він ледь не зламав мені бісову щелепу.

Енні відкрила рюкзак та дістала пачку пластирів із зображенням «Hello Kitty». Неоковирно протерла його розсічення, обробила антисептиком, а потім поцілувала подряпину на кісточках пальців.

— Можливо, якби ти менше до нього чіплявся, і щелепа була б ціла, — безжально відрізала вона. — Юля буде не в захваті.

Голліс м'яко відкинувся назад, доки знову не випростався на тротуарі.

Проблема дружби тільки з дівчатами полягала в тому, що вони змушували його відповідати за свої вчинки. Голліса сварили, лаяли і змушували ставати кращим. Але він також отримував пластирі, а іноді й поцілунки, якщо правильно розігрував карти.

Енні обприскала його обличчя антисептиком, а потім сильно жбурнула в нього пляшку.

Annie

Annie and Hollis lived next door to each other and walked to school together every day.

It was the only reason someone like Annie had become his friend in the first place.

Hollis was fine, but Annie was cool. She cut her hair herself and made her own clothes and jewelry. She had big brown eyes, wide sharp shoulders, and cheeks that flushed pink in any season.

She was the school photographer, so Annie knew everyone. She dated guys from student council, guys on sports teams, guys who did mathletes, guys who smoked weed and thought they were cool, no social group seemed off-limits.

She was the kind of girl who could sit down at any lunch table and no one would look at her sideways. Annie Watanabe could do it all. But instead, she was there. Right beside Hollis, always.

Scream

Yulia Egunyemi leaned against her Dodge Challenger and waited for Annie and Hollis to stumble across the parking lot. Hollis wasn't heavy, but Annie was small, and he had at least a foot on her. His long arm dangled over her shoulder, welts turning vivid and red.

“You're such a dumbass, Hollis,” Yulia shouted when they got close enough to hear.

“It was James Miller,” Annie yelled back. “Hollis won't tell me what he said to him, so I'm sure it was awful. As usual.”

Yulia helped Annie shuffle Hollis inside so he could lie across the seats on his stomach. Then she slapped the back of his calf hard.

“Ow! Fuck!”

Енні

Енні та Голліс жили по сусідству й щодня ходили разом до школи.

Це була єдина причина, чому така дівчина, як Енні, стала його подругою.

Голліс був звичайним хлопцем, а от Енні мала особливий шарм. Вона сама стригла собі волосся, шила одяг й виготовляла прикраси. У неї були великі карі очі, широкі гострі плечі та щоки, які в будь-яку погоду покривалися рум'янцем.

Вона була шкільною фотографинею і саме тому знала абсолютно усіх. Енні зустрічалася з хлопцями з учнівської ради, зі спортивних команд, з математиками, з тими, хто курих траву і вважав себе крутим — вона всюди була своєю.

Вона була тією дівчиною, яка могла сісти за будь-який стіл в їдальні, й ніхто не подивився б на неї косо. Енні Ватанабе могла все. Але замість цього вона була тут — поруч із Голлісом, завжди.

Крик

Юля Егуньємі притулилася до свого «Додж Челленджера» і чекала, доки Енні та Голліс підійдуть. Голліс не був кремезним, але поруч з ним Енні здавалася зовсім крихітною — він був вищий майже на голову. Його довга рука звисала з її плеча, а синці набули яскравого червоного кольору.

— Ти такий бовдур, Голлісе, — крикнула Юля, щойно вони підійшли ближче.

— Це був Джеймс Міллер, — відповіла Енні.

— Голліс не хоче казати, що саме він йому наговорив, але я й так знаю — нічого доброго. Як завжди.

Юля допомогла Енні затягнути хлопця всередину автівки — так він міг лягти животом на сидіння. Потім сильно вдарила його по литці.

“Shut up.” Yulia slammed the door.

She hopped in the front of the car, turned on the ignition, and squealed out of the parking lot.

“Where are we going?” Hollis griped.

“Urgent care. I heard that James got a scholarship for mixed martial arts. Who knows what he rattled around in there.”

“I’m fine, just take me home.”

“No!” Annie shouted.

“I’ll pay the fucking copay, but you owe me,” Yulia snapped. “I don’t care if you don’t have any money—figure it out.”

Hollis stayed miserable and quiet until they pulled in to the urgent care parking lot. Yulia sucked her teeth in disgust as they helped him into one of the waiting room chairs.

Annie settled down beside him while Yulia handled the bill. She plucked at the thread from a hole in his jeans.

Yulia

Even though he had known Annie longer, *Yulia* was Hollis’s best friend. She got him in every way there was to get someone. They just clicked.

Yulia was tall and very dark, like a supermodel. Eyes slender and lionlike, a jaw sharp and glamorous. She dressed like she was going to a casting and didn’t let the stares stop her. She took to farm culture in furs and thigh-high tights. The only reason Yulia wasn’t the most popular girl in school automatically was because she was the kind of New York chic that small-town people didn’t like. Plus, her and her family were the only Nigerian immigrants for miles around.

— Ай! Трясця!

— Та замовкни, — Юля грюкнула дверима.

Вона заскочила на переднє сидіння, завела авто і з виском шин виїхала з паркінгу.

— Куди ми їдемо? — буркнув Голліс.

— До травмпункту. Я чула, що Джеймс отримав стипендію за змішані бойові мистецтва. Хто знає, що він там тобі повідбивав.

— Я в порядку, просто відвези мене додому.

— Ні! — крикнула Енні.

— Я заплачу за цей твій клятий прийом, але будеш мені винен, — гримнула Юля. — Мені байдуже, що у тебе немає грошей — виріши якось сам цю проблему.

Голліс зберігав похмурий і мовчазний вигляд, доки вони не підїхали до паркінгу біля травмпункту. Юля з огидою скривилася, допомагаючи йому сісти на один зі стільців у залі очікування.

Енні сіла поруч, висмикнувши нитку з дірки в його джинсах, а Юля тим часом зайнялася оплатою.

Юля

Хоча Голліс знав Енні довше, саме *Юля* була його найкращою подругою. Вона підтримувала його у всьому, тож між ними одразу виникло порозуміння.

Висока й напрочуд смаглява, мов супермодель, Юля мала вузькі, по-лев’ячому хижі очі та гостре, аристократичне підборіддя. Вона одягалася так, ніби йшла на кастинг, і не зважала на погляди інших. Навіть до сільського життя вона пристосувалася по-своєму — у хутрі та панчохах. Єдиним, що заважало Юлі стати найпопулярнішою дівчиною в школі, було те, що її нью-йоркський шик не припав до душі мешканцям маленького містечка. До того ж, її родина були єдиними нігерійськими іммігрантами на багато миль довкола.

A trust fund angel like her shouldn't even be in a podunk place like this.

Her pa was a real estate developer who moved their family to town to work on a nearby housing development. They were supposed to have stayed for just a year, but the project was taking longer. All projects near Rose Town did.

So here she was, three years in. Trapped with the rest of them.

Gray

Hollis had nothing fractured and nothing broken, just bruises and burst vessels and shame. Annie and Yulia bundled him home, fast as holy chariot.

Yulia agreed to be paid back in bread and demanded Hollis bake it for her by the end of the week.

Annie helped Hollis into his house and put him to bed. She scraped her acrylic nails across his cheek, soft, while he held himself together.

Hollis watched them leave.

He waited until he heard the sound of Yulia's car peeling out of his driveway to cry.

Rot

Hollis didn't know any other way to be.

He had a temper. Not the kind that makes you lash out at your friends and family. But . . . his mouth got away from him. You couldn't be like that when you were like him. It bucked the social order.

He wasn't a loser. But if someone popular asked to copy his homework, he shouldn't just snap "Go away" at them if he didn't want problems. If he missed a shot in gym and one of the jocks called him

Така красуня, як вона, взагалі не мала б опинитись у такій глушині.

Її батько був забудовником, який переїхав з родиною до містечка, щоб працювати над будівництвом нового житлового комплексу. Вони мали залишитися лише на рік, але проєкт затягнувся. Як і всі проєкти поблизу Роуз-Тауна.

І ось вона тут, вже три роки. У пастці разом з усіма іншими.

Сірий

У Голліса не було ані переломів, ані тріщин — лише синці, лопнуті судини та сором. Енні й Юля, мов навіжені, поспіхом повезли його додому.

Юля погодилася отримати борг хлібом і веліла Голлісу спекти буханець до кінця тижня.

Енні допомогла хлопцю зайти до будинку і вклала його в ліжку. Вона ніжно провела нарощеними нігтями по його щоці, поки він намагався тримати себе в руках.

Голліс мовчки дивився їм услід, поки вони не зникли з його поля зору.

І лише почувши, як машина Юлі з ревом поїхала з його подвір'я, він дозволив собі заплакати.

Гниття

Голліс просто не вмів інакше.

У нього був запальний характер. Не такий, що змушує зриватися на друзів і родичів. Але... іноді язик випереджував думки. Таким, як він, так поводитися не можна — це суперечило негласним правилам суспільства.

Голліс не був невдахою. Та якщо хтось популярний просив списати домашнє завдання, не варто було огризатися: «Відчепись», якщо не хотів проблем. Якщо Голліс не влучав у ціль на фізкультурі й якийсь качок кидав йому вслід фразочку на кшталт «руки-крюки», не

“butterfingers,” he shouldn’t whirl on them and ask about their parents’ divorce. But he did.

James Miller was tall, blond, popular, and had about fifty pounds of muscle on Hollis.

Hollis told him he was going to die in this town.

No one’s parents had much money for college, very few people figured out how to leave, but James was trying and trying hard. Punching Hollis into a brick wall a few times was the correct response to hearing his greatest fear tossed right in his face.

Annie was right, he was an asshole.

Not to her and Yulia, of course, but the fact remained.

Hollis turned on his side and coughed hard. He swallowed his own blood, wiped his tears on his sheets.

It was ironic though. That James was so scared of never leaving this place, when Hollis was sure he’d make it out.

Hollis would have to stay though.

His bones belonged to this soil.

Home

They lived in a forgotten American dreamscape. A sliver cut from time.

There were other towns like it: coal towns, lumber towns. Places of Industry left to rot when some factory everyone worked at boarded up or government investment ran dry. Where people put down roots and built homes and schools and churches. Lives dependent on work.

An economy dependent on work.

варто було різко розвертатися й бити по найболючішому — наприклад, згадувати про розлучення його батьків. Але Голліс саме так і робив.

Джеймс Міллер був високим, світловолосим, популярним і важив щонайменше на 50 фунтів більше за нього.

Голліс сказав йому, що той помре в цьому містечку.

У більшості батьків не було достатньо грошей на оплату навчання у коледжі та мало кому вдавалося вирватися звідси, але Джеймс намагався з усіх сил.

Тож, на думку Джеймса, кілька разів вгатити Голліса об цегляну стіну було цілком виправдано, адже йому прямисінько в обличчя сказали про його найбільший страх.

Енні мала рацію — Джеймс був покидьком.

Щоправда, не по відношенню до неї та Юлі, але факт залишався фактом.

Голліс перевернувся на бік і, сильно закашлявшись, проковтнув кров та витер сльози об простирadlo.

І все ж ситуація виглядала іронічно: Джеймс так боявся ніколи не вибратися з цього містечка, тоді як Голліс був упевнений, що йому це вдасться.

Та йому доведеться залишитися.

Кістки Голліса належали цій землі.

Дім

Здавалося, вони жили в забутій американській мрії — відрізаному від решти світу проміжку часу..

Були й інші подібні містечка: шахтарські, деревообробні. Промислові міста, залишені занепадати, коли фабрика, на якій працювали всі мешканці, зачинялась або державні інвестиції вичерпувалися. Місця, де люди пустили коріння, побудували домівки,

Most of these kinds of towns eventually died. The young moved away, the elderly expired, and the wind turned their houses into wood and stone sculptures.

That was the best-case scenario. The worst-case scenario was a town full of hungry people. Parents driving hours to other cities for work, paint peeling and metal rusting, time slowing and slowing until it stood still.

Good enough to keep things going. Not enough to ease anyone's suffering.

Just enough that people refused to move away.

They stayed, caught. They *died* there.

Hollis understood why it chilled the sweat on James's back.

Broad

Hollis peeled himself out of bed and wandered downstairs. He could smell spaghetti sauce from his room and now he was hungrier than he felt hurt.

His ma was on the couch burning through another episode of *The King of Queens*. Mrs. Brown was red-haired, broad-shouldered, and fine-boned like a bird. Pretty in a way that time couldn't snatch, and Hollis looked too much like her.

She caught his eye as he passed through the living room to the kitchen and whistled low.

"You're not staying home tomorrow."

"Yeah, yeah," Hollis mumbled. "I gotta bake Yulia some bread later; she handled my copay. You need the oven?"

"What flavor are you doing?"

Hollis opened the pantry and scanned their jars and packages.

школи та церкви. Їхні життя залежали від роботи — так само як і економіка.

Зрештою більшість подібних містечок вимерли. Молодь виїхала, літні люди пішли до кращого світу, а вітер поступово перетворив їхні будинки на скульптури з дерева та каменю.

То був найкращий варіант розвитку подій. А найгірший — містечко, повне голодних людей. Батьки витрачають години, щоб доїхати на роботу в інше місто, фарба лущиться, метал іржавіє, час сповільнюється і сповільнюється, доки не зупиниться.

Цього вистачало, щоб якимось жити, але не полегшити страждання — лише настільки, щоб не наважитися поїхати.

Вони залишалися — наче в пастці. І там же *помирали*.

Голліс зрозумів, чому у Джеймса від цього по спині пробігав холодний піт.

Сильна

Голліс насилу вибрався з ліжка й побрів донизу. До його кімнати долинав запах соусу до спагетті, й тепер голод мучив його сильніше за біль.

Мама сиділа на дивані й дивилася черговий епізод серіалу «Король Квінса». Місіс Браун була рудою, широкоплечною і водночас напрочуд стрункою. У неї була краса, яку не владний забрати час, і Голліс був дуже схожий на неї.

Вона привернула його увагу, коли він проходив через вітальню до кухні, тихо свиснувши.

— Завтра ти вдома не залишишся.

— Ага, ага, — пробурмотів Голліс. — Мені ще потрібно спекти хліб для Юлі — вона оплатила мій прийом до лікаря. Тобі потрібна духовка?

— З яким смаком робитимеш?

“We have a lot of sweet potatoes this year. Do you mind if I use cinnamon?”

“Do two loaves. One for her and one for us, then you can use as much cinnamon as you need.”

Hollis could hear the grin in his mother’s voice.

“Who was it this time? Someone strong, looks like. You gotta stop pissing off football players. Their love for me can only go so far to protect you, June bug.”

Mrs. Brown was a PE teacher, and kids who played sports did tend to go a bit soft on Hollis because of it. Embarrassing as that was.

“It wasn’t—Ugh. It was James Miller.”

“Holly, leave that kid alone. Don’t you think he’s dealing with enough? His pa’s been using the computer lab like an internet café, so his job search can’t be going well. And Hannah can only pick up so many hours at the diner before she’s working a twenty-four-hour shift.”

Hollis pressed his forehead against the refrigerator.

“Okay.” He couldn’t apologize. He didn’t feel like he had the right to cry.

Instead, he reheated his dinner and settled down next to his ma to eat it. She brushed a hand through his hair and rubbed his back.

Brush

Hollis woke up painless, so he got ready and left.

The trains ran mostly on time, and he knew he wasn’t late. He’d have heard the whistle from his house on the way over. The wind blew hard, cutting through his down overcoat to chill his bones. Under his

Голліс відчинив комору й оглянув банки та різноманітні упаковки.

— Цього року у нас багато батату. Не проти якщо я візьму корицю?

— Зроби дві буханки. Одну їй, одну нам і тоді можеш брати стільки кориці, скільки заманеться.

Голліс уловив посмішку у голосі матері.

— Хто цього разу? Схоже хтось сильний. Тобі слід перестати дратувати футболістів. Їхня любов до мене не зможе вічно тебе захищати, сонечко.

Місіс Браун була вчителькою фізкультури, і саме через це діти, які займалися спортом, ставилися до Голліса дещо поблажливіше. Хоч як би принизливо це не було.

— Та це не... Ех. Це був Джеймс Міллер.

— Голлі, лиши того хлопця в спокої. Хіба ти не бачиш, що в нього і так вдосталь проблем? Його тато використовує комп’ютерний клас в якості інтернет-кафе, тому його пошуки роботи, мабуть, не надто успішні. А Ганна не може брати безмежну кількість змін у закусочній — інакше доведеться працювати по двадцять чотири години на добу.

Голліс притиснувся чолом до холодильника.

— Гаразд, — він не міг вибачитись. І не відчував, що має право плакати.

Натомість розігрів вечерю і вмостився їсти поруч із мамою. Вона провела рукою по його волоссю і погладила по спині.

Дотик

Голліс прокинувся, не відчуваючи болю, тож зібрався і вийшов з дому.

Потяги здебільшого курсували за розкладом, і він знав, що не запізнювався. Якби ж потяг уже проїхав, Голліс почув би його гудок

mittens he knew his hands were turning blue, but he stayed rooted to the spot.

Nothing else seemed to work.

Hollis's uncle used to do this too, so maybe it was a family thing. A gambling-with-death thing. Waiting for the train like this.

The dry leaves whispered against each other; Hollis curled his hands into fists and closed his eyes.

Freight trains were faster than commuter trains when they needed to be. You can't jump on them; they'll break your legs. If you stumble, the wheels are like surgical knives. They could fill graveyards with the people who have tried.

Whistle and the light. Steel against steel, the warmth of sparks and gravity: relentless as the tide. Hollis leaned forward to taste that speed at the front of his teeth.

The gust tossed his thin brown hair into tangles as the cars rushed past, scented his clothes oily with smoke, and beckoned him forward lover-soft. Even as he stepped back, heart aching.

Annie asked him once why he didn't just jump, when she was mad at him for doing something so dangerous.

He didn't answer her.

Grow

The walk back took longer than he hoped. The cold made Hollis's bones creak, and the air was heavy and wet in the morning dew.

Annie was waiting for him. Her wide face was pinched in disapproval. She always waited, no matter how long it took him to get back or if he got up early and didn't go at all.

ще зі свого будинку. Дув сильний вітер, що пробирався крізь його пальто і пронизував до кісток. Голліс відчував, що його пальці у рукавицях вже посиніли, але стояв нерухомо.

Ніщо інше, здавалося, не допомагало.

Дядько Голліса теж так робив, тож, можливо, це сімейна риса. Така собі гра зі смертю — стояти й чекати потяг.

Сухе листя шелестіло, Голліс стиснув руки в кулаки та заплющив очі.

Вантажні потяги могли їхати швидше за приміські, якщо потрібно. На них не застрибнеш — переламають ноги. Спіткнешся — і колеса спрацюють, як хірургічні ножі. Вони могли б заповнити цілі кладовища тими, хто намагався так зробити.

Гудок і світло. Сталь об сталь, тепло іскор і сила тяжіння — невблаганні, як приплив. Голліс нахилився вперед, щоб відчутти цю швидкість на кінчику носа.

Порив вітру увірвався в його тонке каштанове волосся, коли вагони промчали повз, просочивши одяг запахом диму, і притягуючи його до себе — м'яко, наче коханець. Навіть коли він відступив із болем у серці.

Якось Енні, сердячись через те, що він знову наражався на небезпеку, запитала його, чому він просто не стрибне.

Але він їй не відповів.

Зростання

Дорога назад зайняла більше часу, ніж він планував. Ранкове повітря було густим і вологим від роси, тож від холоду в Голліса ломило кістки.

Енні чекала на нього. Її широке обличчя скривилося від незадоволення. Вона завжди чекала, скільки б часу це не займало і чи виходив він узагалі.

“Don’t even bother denying it, I can smell it on your clothes,” she snapped.

Hollis shrugged; he closed the gate behind Annie. “You’re not my ma; you can’t tell me what to do.”

“You’re gonna get torn to pieces, you masochist.”

Hollis laughed. Annie pushed him hard from behind.

“You’re laughing now, but we’re going to be late, and Yulia isn’t going to be happy.”

Was she ever?

Yulia was waiting for them again. Her buzzed head covered in a fluffy fur hat, puffer coat down to her ankles, in gold eyeliner and a sneer.

“We’re late,” she drawled.

It would never have occurred to her to go in without them.

Yulia hugged Annie hello and palmed the back of Hollis’s head, pushing him through the door.

“We’re going to Pino’s for lunch. I’ll see you both out front, don’t be late or you’ll have to play catch-up.”

“Noted,” Hollis mumbled.

Yulia stopped to stare at him. Then she scrunched her nose and reached out to pinch his earlobe.

“You need earmuffs.”

“You buy them, I’ll wear them,” Hollis shot back immediately.

Yulia grinned.

Strange

Hollis’s pa was in construction. A lot of men were.

Hollis had his eyes and his dishwater dusty brown hair. He was the source of all of Hollis’s blunt edges: heavy brows, stubby fingers, knobby knees, overbite, nervousness.

— Навіть і не думай заперечувати — від тебе за версту чути, — різко кинула вона.

Голліс знизав плечима і зачинив за Енні ворота.

— Ти мені не мама, тож не вказуй, що робити.

— Тебе колись просто розірве на шмаття, мазохісте.

Голліс розсміявся. Енні з усієї сили штовхнула його у спину.

— Ти зараз смієшся, а ми запізнимося, й Юля буде не у захваті.

А чи бувала вона коли-небудь у захваті?

Юля знову чекала на них, сховавши коротко підстрижену голову під пухнастою хутряною шапкою. Її довгий пуховик спадав аж до щиколоток. На обличчі — золотава підводка для очей і зневажлива посмішка.

— Ми запізналися, — повільно промовила вона.

Їй ніколи б не спало на думку зайти без них.

Юля обійняла Енні, й поклавши руку Голлісові на потилицю, штовхнула його до дверей.

— На обід йдемо до «Піно». Побачимося біля входу. І не запізнюйтеся, інакше доведеться наздоганяти.

— Прийнято, — пробурмотів Голліс.

Юля зупинилася і поглянула на нього. Потім зморщила ніс і щипнула його за мочку вуха.

— Тобі потрібні навушники.

— Купиш — носитиму, — відрізав Голліс.

Юля посміхнулася.

Дивина

Батько Голліса, як і багато інших чоловіків, працював на будівництві.

У Голліса були татові очі та тьмяне русяве волосся. Від нього ж — усі грубуваті риси: густі брови, короткі пальці, кістляві коліна, неправильний прикус, нервозність.

Mr. Brown left them on Monday mornings for the city and came back home on Fridays. He didn't like to talk about where he slept when he was away, but the money was good enough to bear it.

He was a quiet man.

When he was home, he eyed Hollis with disappointment. He didn't say a word of criticism, but Hollis could just feel him wishing for more. You don't work as hard as Mr. Brown did and not look at your son and wish he could be better. That your sacrifices were going somewhere meaningful.

The promise of upward mobility.

Sports were a ticket out, and Hollis wasn't good at any of them. He had average grades no matter how much he studied. He wasn't good at painting, photography, history, or anything else, really.

He baked, but it wasn't a hobby. Most people around town made a lot of their own stuff. Bread, jams, pickles, preserves of all kinds. Powdered eggs, canned chicken, penny-pinching, crust-saving. Real rural shit.

The only reason Yulia thought his bread had any value was because she was too rich to have learned how to make her own.

Hollis glanced up at the group of kids in the middle of the classroom, snickering and whispering. Their history teacher always ignored them and kept going. Everyone knew senior year was a waste of time for some people, so why yell at them to pay attention?

Everyone who was going to college already had been admitted. As for the rest, factories and construction sites were full of guys like them.

Guys like him.

Bone

Містер Браун їхав до міста у понеділок вранці та повертався додому у п'ятницю. Він не любив говорити, де ночував, коли був у від'їзді, але заробляв достатньо, щоб це терпіти.

Він був мовчазною людиною.

перебуваючи вдома, дивився на Голліса з розчаруванням. Не сказав жодного слова докору, але Голліс відчував: батько чекає від нього більшого. Працюючи так, як містер Браун, неможливо не сподіватися, що твій син стане кращим. Що всі ці жертви ведуть до чогось значущого.

Гарантія піднятися вище.

Спорт був квитком у кращий світ, але Голліс не досяг успіху в жодному його виді. Його оцінки залишалися посередніми, скільки б він не старався. Він не мав хисту ні до малювання, ні до фотографії, ні до історії — та, зрештою, ні до чого особливого.

Він пік, але то не було його хобі. У їхньому містечку більшість людей робили багато чого власноруч: хліб, варення, соління, всілякі консерви. Ячний порошок, консервована курятина, економія кожної копійки й хлібної скоринки. Справжнє сільське життя.

Юля вважала його хліб чимось особливим тільки тому, що була надто багата, щоб навчитися пекти сама.

Голліс глянув на групу однокласників посеред аудиторії, які гигикали й перешіптувалися. Вчитель історії завжди ігнорував їх і продовжував урок. Усі знали, що для деякого випускний рік — марна трата часу, тож навіщо змушувати їх слухати?

Ті, хто збирався вступати до коледжу, вже були зараховані. А для решти — фабрики й будівництва, де й без того повно таких, як вони.

Таких, як він.

Кістяк

They caught up with Annie out front, and Yulia drove them both out to Pino's for lunch.

It was a horrible family-owned Italian American greasy spoon, with only two seats inside and an owner who yelled if you asked for substitutions.

Annie got marinara chicken fries, Yulia went for an eggplant parm burger, Hollis ordered mozzarella sticks, and they parked in a lot nearby.

Annie rolled down the window and flopped her legs out the door. "I'm breaking up with Jorge," she announced.

"What did he do? Breathe wrong?" Yulia didn't like Jorge. She didn't like any of Annie's boyfriends; Hollis wasn't sure if she liked guys at all. They didn't talk about it.

"He's too possessive," Annie continued, biting a fry ferociously. "He keeps wanting me to go places with him that are clearly group hangouts and not talk to anyone else but him. What's the point of going to a party if you only get to talk to one person?"

"That sounds like regular boyfriend stuff," Yulia said. "That's what having a boyfriend is like, probably."

Annie groaned and kicked her toes a bit. "Why can't a guy just act normal and hang out normally?"

Hollis gazed at the back of Annie's neck through the slats in the car seat headrest.

He could act normal and hang out normally. But if Annie had wanted him, she would have done something about it. She'd asked out every boy she ever dated, and they'd already known each other for nine years.

It wasn't going to happen.

"Did you try telling him to calm the fuck down?" he offered instead.

Annie scoffed. "Boys don't listen to girls when we do that. Give me a mozzarella stick. Let's trade."

Вони наздогнали Енні біля входу, і Юля повезла їх на обід до «Піно» — жадливої сімейної італійсько-американської забігайлівки, в якій було лише два місця всередині, а власник кричав, коли хтось просив змінити страву.

Енні замовила курячі стріпси в соусі маринара, Юля — бургер з баклажанами і пармезаном, а Голліс — палички з моцарелою. Вони припаркувалися на сусідній стоянці.

Енні опустила вікно і висунула ноги з автівки.

— Я кидаю Хорхе, — оголосила вона.

— Що він зробив? Неправильно дихав? — Юля не любила Хорхе. Йй не подобався жоден хлопець Енні, а Голліс не був певен, чи подобаються їй хлопці взагалі. Вони про це ніколи не говорили.

— Він занадто ревнивий, — продовжила Енні, люто кусаючи стріпс. — Постійно хоче, щоб я ходила з ним у на всякі компанійські тусовки і не розмовляла ні з ким, крім нього. Який сенс ходити на вечірку, якщо можна розмовляти тільки з однією людиною?

— Це звучить як типова історія про хлопця, — сказала Юля. — Мабуть, ось воно як, мати хлопця.

Енні застогнала й трохи брикнула носком.

— Чому хлопець не може просто бути нормальним й спокійно тусуватися?

Голліс дивився на потилицю Енні крізь щілини в підголівнику.

Він міг бути нормальним і спокійно тусуватися. Але якби Енні його хотіла, то щось би вже зробила. Вона запрошувала на побачення всіх своїх колишніх хлопців, а вони знали одне одного вже дев'ять років.

Та цього і не могло статися.

— А ти намагалась йому сказати, щоб він, хай би його чорти вхопили, заспокоївся? — запропонував він натомість.

Енні хмикнула.

Hollis handed over one of his and took a chicken fry.

“Jorge was going to take me to Rose Town for that overnight sleep-in thing. But he had all these weird rules he wanted me to follow.” Annie put on a deep voice. *“Don’t go anywhere without me. You can’t be in a room with too many other guys. We’ve gotta be sleeping together alone. You can’t wear a nightgown. It’s fucking ridiculous.”*

Hollis perked up. “I didn’t know they were doing that again this year. Last year was so crazy I figured the police would shut anything down.”

Yulia laughed. “The police haven’t gone into Rose Town after sundown since the 1970s. They’re not ‘equipped for haunted shit.’” “They’re not equipped for regular shit either,” Hollis muttered.

Annie turned around in her seat to face him. “Why do you ask, Hollis? Do you want to go with me? I won’t be going with Jorge, and Yulia is too superstitious.”

“I don’t do ghosts and witches, anything spooky,” Yulia said, crumpling her empty takeout bag and tossing it into the back seat. “I’m avoiding the family business. You guys are on your own.”

Hollis didn’t know much about it, but Yulia’s father had deep tribal marks—slashes on his face—and was very tight-lipped regarding anything magic. Yulia followed suit. Hollis respected it.

Annie shrugged. “Figured as much. Anyway, it’s this Friday night, Hollis. My parents don’t own any sleeping bags—do you have some?”

— Хлопці не слухають дівчат, коли ми так робимо. Дай мені паличку з моцарелою. Обміняймося.

Голліс віддав їй одну зі своїх, а сам взяв стріпс.

— Хорхе збирався взяти мене до Роуз-Тауна на нічну вечірку, але висунув цілу купу дивних правил, яких я мала дотримуватися. — Енні вдала низький голос. — *Не ходи нікуди без мене. Не перебувай у кімнаті разом із занадто великою кількістю інших хлопців. Ми маємо спати разом наодинці. Не носи нічну сорочку.* Це ж, у біса, смішно.

Голліс оживився.

— Я не знав, що вечірку організують і цього року. Минулий раз був таким божевільним, що я думав, поліція не потерпить повторення.

Юля засміялася.

— Поліція носа не показувала в Роуз-Тауні після заходу сонця з 70-х років. Вони не «готові до цієї страшної фігні».

— Вони не готові й до звичайної фігні, — пробурмотів Голліс.

Енні повернулася на своєму сидінні й поглянула на нього.

— Чому ти питаєш, Голлісе? Хочеш зі мною? Я не поїду з Хорхе, а Юля занадто забобонна.

— Я не вірю в привидів, відьом та все моторошне, — сказала Юля, зім’явши порожній пакет із їжею та кинувши його на заднє сидіння.

— Я не лізу в сімейні справи. Ви тут самі по собі.

Голліс мало що знав, але батько Юлі мав виразні племінні знаки — шрами на обличчі — і був дуже скупий на слова щодо чогось, пов’язаного з магією. Юля робила так само, і Голліс поважав її вибір.

Енні знизала плечима.

Hollis felt his back prick with nervous sweat. “We only have one.”

Yulia pushed her seat back until her head was in Hollis’s lap.

“Bring that and some comforters,” she said, closing her eyes. “Use the sleeping bag like a bed and put the covers on top. I’m sure Jorge will love walking in on that.”

Annie laughed, but Hollis couldn’t bring himself to.

Yulia opened one eye and looked up at him. “Be careful. Don’t treat that place like a game.”

“I wouldn’t.”

Yulia opened her other eye.

“I won’t,” Hollis corrected.

Flush

It was a baby crush. A thing he hadn’t fed or watered in years.

Hollis wasn’t a creep.

He knew it was probably proximity more than anything. He could have imprinted on Yulia just as much, if she wasn’t so out of his league and probably a lesbian.

Hollis still remembered what it felt like to be in elementary school and look at Annie with rose-colored glasses. To feel nervous when she put her grubby hands on him, to feel his heart jump when she giggled.

None of that happened anymore.

But there were Moments: When Annie fell asleep on his shoulder during a field trip bus ride. Or that one time they had to share an umbrella and she clung to him the whole walk home. When she said things like “I

— Я так і думала. У будь-якому разі, вечірка відбудеться у цю п’ятницю ввечері, Голлісе. У моїх батьків немає спальних мішків — а у тебе є?

Голліс відчув, як по спині виступає холодний піт.

— У нас є лише один.

Юля відкинула крісло, і її голова опинилася на колінах Голліса.

— Візьми його і ще кілька ковдр, — сказала вона, заплющивши очі. — Використаєш спальний мішок як ліжко, а ковдри покладеш зверху. Впевнена, Хорхе буде у захваті, коли це побачить.

Енні засміялася, а ось Голліс не зміг.

Юля розплющила одне око і подивилася на нього.

— Будь обережний. Не сприймай це як гру.

— Я так і не робив би.

Юля розплющила друге око.

— Маю на увазі, я так не зроблю, — виправився Голліс.

Прилив

То була дитяча закоханість. Те, що він не плакав і не підживлював роками.

Голліс не був виродком.

Він розумів, що це, швидше за все, було пов’язано з фізичною близькістю. Він міг би так само закохатися в Юлю, якби вона не була недосяжною і, ймовірно, лесбійкою.

Голліс ще пам’ятав, як у початковій школі дивився на Енні крізь рожеві окуляри. Як нервував, коли вона клала на нього свої брудні руки, як билосся серце, коли вона сміялася.

Нічого з цього по тому не повторювалося.

Але були Моменти: коли Енні заснула на його плечі під час автобусної екскурсії. Або той раз, коли їм довелося йти під однією парасолькою, і вона тулилася до нього всю дорогу додому. Коли вона казала щось на кшталт «Я б хотіла, щоб хлопці...», а потім точно

wish guys would—” and then described him perfectly. Which was so . . . stereotypical that it made him feel sick to even imagine volunteering.

Only the *worst* guys did that. Ones who lied about friendship so they could wait for a good time to pounce.

Hollis wasn't like that. If Annie asked him out, he would have to ask her for time to think about it. Decide if it was worth destroying one of the best things he's ever had. He might even say no, in spite of everything.

But Rose Town was . . . Hollis knew there would be a Moment.

Time

Every rural locality has legends and spooky circumstances. It comes with the territory.

Rumors get out of control; there's never enough police presence to figure out mysterious deaths; farmers and churches often cook up lies to keep curious teenagers off their properties. There were lots of rotting houses, abandoned ranches, people building weird things in the woods.

But Rose Town was something else.

It was a settlement about two miles away. Half of it was ancient industrial-era buildings and tenements, the other half was aborted construction projects. It was a much bigger place than where everyone lived, with better land, closer to fresh water, and shady trees up and down the streets that grew fruit free for the taking.

The steel mill was there. Had been bought and paid for four times over since Rose Town had been abandoned back in the 1940s.

But no one could live in a place like that.

It takes a lot to get investors to agree that a location is haunted. Being afraid of ghosts and ghouls was for wary townspeople, not suits

описувала його. Це було настільки... банально, що сама думка добровільно стати цим «ідеалом» викликала в нього нудоту.

Тільки *найгірші* хлопці так робили. Ті, хто прикидався друзями, щоб вичекати вдалий момент і скористатися ним.

Голліс не був таким. Якби Енні запросила його на побачення, він би спершу подумав і вирішив, чи варто руйнувати одну з найкращих речей у своєму житті. Він міг би навіть сказати «ні», попри все.

Але Роуз-Таун... Голліс знав, що там буде Момент.

Час

Кожна сільська локація має свої легенди та моторошні історії. Так вже заведено.

Чутки поширюються миттєво, поліції ніколи не вистачає рук, щоб розслідувати загадкові смерті, а фермери та священники часто вигадують побрехеньки, щоб відлякувати допитливих підлітків від своїх ділянок. У селах зазвичай багато занедбаних будинків, покинутих ферм, а в лісах люди будували усілякі дивні споруди.

Але Роуз-Таун був іншим.

Він був поселенням за дві милі від міста. Одна його половина складалася зі старих будівель і багатоквартирних будинків індустріальної епохи, а друга — з недобудованих споруд. Він був набагато більшим місцем, ніж те, де жили всі вони, з кращою землею, ближче до прісної води, з тінистими деревами, на яких росли фрукти, вздовж вулиць.

Там знаходився металургійний завод, який купували й продавали чотири рази, відколи Роуз-Таун було покинуто в 1940-х роках.

Відтоді тут ніхто так і не поселився.

Потрібно докласти багато зусиль, щоб переконати інвесторів, що місце дійсно прокляте. Боятися привидів і упирів могли лише

from the city. So it meant something for a place so valuable to sit uninhabited. For a mill full of machinery to lie coated in dust.

Roan

People joked about it and laughed in a way that didn't exactly reach their eyes.

Everyone was too young to remember the many deaths in the 1930s. But enough of the adults were around during construction accidents through the 1950s, the disappearances in the 1970s, the terrible fire in the 1980s, and the group of kids sent to the madhouse in the 1990s.

You couldn't just stay scared though—life blunted the edges. It was like the Sanderson sisters in *Hocus Pocus*, which Hollis's ma made them all watch last Halloween.

No one would build in Rose Town or buy a house there, and everyone was poor because of Rose Town. But kids still went over to dare each other to cross the city line. Or went into the houses during the daytime and tried to stay until sundown without pissing their pants.

Occasionally, Hollis would sneak over in the morning and pick as much fruit as he could to save on grocery money. Nothing ever seemed to happen when it was bright outside. He didn't go when it was overcast or too close to sundown.

Last year a group of popular kids went to stay overnight and managed to make it to 10:00 p.m. before someone got too freaked out hearing noises and they all fled.

Brandon Finnegan broke his leg, and Stephanie Moore got a concussion from falling down some stairs. But no one died, so they were doing it again this year.

забобонні селюки, але не ділові люди з міста. Отже, те, що таке цінне місце залишалося покинутим, щось означало. Як і млин, повний машин, що лежали під шаром пилу.

Чалий

Люди жартували з цього приводу і сміялися так, ніби це не стосувалося їх безпосередньо.

Всі були занадто молодими, щоб пам'ятати численні смерті в 30-х роках, але достатньо дорослими, щоб бути свідками нещасних випадків на будівництві в 50-х, зникнень людей у 70-х, страшної пожежі в 80-х і випадку, коли групу дітей відправили до божевільні, в 90-х.

Але з постійним страхом довго не проживеш — життя згладжувало гострі кути. Це було як із сестрами Сандерсон у фільмі «Фокус-покус», який колись на Гелловін змусила їх усіх дивитися мама Голліса.

Ніхто б не будував у Роуз-Тауні та не купував би там будинки, і всі були бідними саме через Роуз-Таун. Але діти все одно ходили туди, щоб кинути один одному виклик і перетнути межу міста. Або заходили в будинки вдень і намагалися протриматися до заходу сонця, не обмочивши штани.

Іноді Голліс прокрадався туди вранці та збирав якомога більше фруктів, щоб заощадити гроші на продукти. Зазвичай нічого не траплялося, коли на вулиці було світло. Водночас, він не ходив туди, коли було хмарно або коли наближався захід сонця.

Минулого року група популярних дітей пішла туди на ніч і протрималася до 22:00, доки хтось не злякався, почувши шум, і всі не втекли.

Брендон Фіннеган тоді зламав ногу, а Стефані Мур отримала струс мозку, впавши зі сходів. Але ніхто не загинув, тож цього року вони збиралися повторити.

In two days.

Dust

Hollis went home alone. Annie had band practice, and Yulia was in study club.

He swung by the market to pick up some baking powder and allspice for Yulia's bread.

Everyone had a patch of land to work here and people were generous to their neighbors if the soil yielded. The previous year Hollis planted sweet potatoes, onions, garlic, peanuts, carrots, turnips, and ginger. In the summer he did zucchini, tomatoes, basil, and cucumbers. Stuff that was easy to plant and had a high yield. They dried the garlic, onions, basil, peanuts, and potatoes. Pickled the cucumbers and turnips; canned the zucchini, tomatoes, and ginger.

His pa dug out an underground cellar a while ago to keep everything. It would be a year before the family went hungry. Hollis wasn't the main cook, his ma was, but it was the only skill he'd been able to pick up easily. He spent most of his time with her anyway.

Hollis made the batter extra sweet for Yulia, sprinkled it with a little of their precious stock of pecans, but left the one for him and his ma plain. She wouldn't mind.

He wrapped it in wax paper, walked it over to the nicer part of town, and stuffed it in Yulia's mailbox so the crows couldn't get to it.

Sweet Potato Bread

Ingredients

½ cup granulated sugar

½ cup brown sugar, light or dark

2 large eggs

½ cup vegetable oil, or sunflower or corn oil

За два дні.

Пил

Голліс пішов додому сам. Енні була на репетиції гурту, а Юля — на додаткових заняттях.

Він заїхав до магазину, щоб купити розпушувач і духмяний перець для хліба.

Тут у кожного була ділянка землі, й якщо врожай був хорошим, люди щедро ділилися ним із сусідами. Минулого року Голліс посадив батат, цибулю, часник, арахіс, моркву, ріпу та імбир. Влітку він вирощував кабачки, помідори, базилік та огірки — все, що було легко садити та давало гарний урожай. Вони сушили часник, цибулю, базилік, арахіс та батат. Огірки та ріпу маринували, кабачки, помідори та імбир консервували.

Нещодавно його батько викопав льох для зберігання врожаю. Тож пройде щонайменше рік, перш ніж сім'я почне голодувати. Основним кухарем був не Голліс, а мати, але це була єдина навичка, яку він міг легко засвоїти. В будь-якому разі він проводив за нею більшу частину часу.

Голліс зробив тісто для Юлі особливо солодким, посипав його їхнім дорогоцінним запасом пеканів, але для себе і мами залишив тісто без добавок. Вона не буде проти.

Загорнув його у вощений папір, пішов у кращий район міста і поклав у поштову скриньку Юлі, аби до нього не дісталися ворони.

Хліб з батату

Інгредієнти

½ склянки цукру

½ склянки коричневого цукру, світлого або темного

2 великі яйця

½ склянки рослинної олії — соняшникової чи кукурудзяної

⅓ cup water
 1 cup cooked and mashed sweet potato
 1¾ cups all-purpose flour, sifted
 1 teaspoon baking soda
 ¼ teaspoon salt
 ½ teaspoon ground cinnamon
 ½ teaspoon ground nutmeg
 ½ cup pecans, roughly chopped

Instructions

Preheat your oven to 350°F/180°C.

In a large bowl, whisk together the sugars, eggs, oil, water, and the mashed sweet potato.

In a separate bowl, combine the dry ingredients (flour, baking soda, salt, cinnamon, and nutmeg).

Add the dry ingredients to the wet ingredients; mix until there are no dry patches of flour, but do not overmix (this is very important).

Fold in the chopped pecans.

Pour batter into a greased 8.5 x 4.5-inch loaf pan and bake for 50 to 60 minutes, or until a toothpick inserted into the center of the bread comes out clean.

Allow the sweet potato bread to cool completely on a rack before removing from the pan and serving.

Start

Friday came fast.

Hollis spent all night struggling over what to wear before settling on a soft brown sweater and black trousers.

He thought about stealing his pa's cologne but got too anxious at the last minute.

⅓ склянки води
 1 склянка вареного і товченого батату
 1¾ склянки просіяного борошна
 1 чайна ложка соди
 ¼ чайної ложки солі
 ½ чайної ложки меленої кориці
 ½ чайної ложки меленого мускатного горіха
 ½ склянки грубо подрібнених горіхів pekan

Інструкція

Розігрійте духовку до 350°F/180°C.

У великій мисці змішайте цукор, яйця, олію, воду та пюре з батату.

В окремій мисці змішайте сухі інгредієнти (борошно, соду, сіль, корицю та мускатний горіх).

Додайте сухі інгредієнти до рідких. Змішуйте, доки не зникнуть сухі грудочки борошна, але не перемішуйте занадто сильно (це дуже важливо).

Додайте подрібнені горіхи pekan.

Вилийте тісто у змащену маслом форму для хліба розміром 8,5 x 4,5 дюйма і випікайте протягом 50-60 хвилин або допоки зубочистка, вставлена в центр хліба, не вийде чистою.

Дайте хлібу з батату повністю охолонути на решітці, перш ніж виймати з форми і подавати до столу.

Старт

П'ятниця настала швидко.

Голліс всю ніч мучився над тим, що одягнути, а потім зупинився на м'якому коричневому светрі та чорних штанях.

Він замислювався, чи не вкрати парфуми свого батька, але в останній момент злякався, і облишив цю ідею.

Hollis took their sleeping bag to the laundromat, and even skipped visiting the train that morning so that everything would stay fresh and good smelling.

He stumbled through the school day distracted—even lunch was a blur. Yulia watched him with sharp eyes until the bell rang. Then she tossed him her keys.

“Don’t make mistakes,” she warned.

“I’d rather die than owe you a new car.” Hollis opened the trunk and stuffed his sleeping bag inside.

Yulia folded her arms. “I’ll hold you to that.”

Annie wriggled underneath them to force Yulia into a hug, then slid into the passenger seat.

“Bye! We love you,” she shouted.

Yulia nodded sharply, then turned and started her long walk home.

Brief

It was so much.

To have Annie beside him in the quiet like this. One hand on the wheel, one hand sweating on his knee.

Annie could tell he was nervous.

“No one is going to mess with you, I’ll be there the whole time. You can hang out with me and the rest of the girls.”

“I don’t think the girls like me either,” Hollis mumbled as they turned onto the highway.

“Dude, they don’t know you. Worst-case scenario, they know their boyfriends don’t like you, and for some of them that might even be a good thing,” Annie said. “The one thing they *do* know is that me and Yulia like you, and that counts for something.”

“What do you mean?”

Голліс відніс спальний мішок до пральні та навіть пропустив поїздки на поїзді того ранку, щоб все залишилося свіжим і приємно пахло.

Впродовж дня у школі він був розсіяний — навіть обід промайнув, наче в тумані. Юля пильно стежила за ним, аж доки не продзвенів дзвінок. Тоді кинула йому свої ключі.

— Не роби помилок, — попередила вона.

— Я краще помру, ніж буду тобі винен нову автівку. — Голліс відкрив багажник і засунув у нього свій спальний мішок.

Юля схрестила руки.

— Сподіваюся, ти дотримаєшся свого слова.

Енні прослизнула поміж ними, змусивши Юлю обійняти її, а потім сіла на пасажирське сидіння.

— Бувай! Ми тебе любимо, — крикнула вона.

Юля різко кивнула, потім відвернулася і вирушила у довгу дорогу додому.

Мить

Це було надто важко витримати.

Бути поруч з Енні в такій тиші. Одна долоня на кермі, друга підніє на коліні.

Енні бачила, що він нервує.

— Ніхто тебе не чіпатиме, я весь час буду поруч. Можеш тусуватися зі мною та іншими дівчатами.

— Не думаю, що іншим дівчатам я подобаюся, — пробурмотів Голліс, коли вони виїхали на шосе.

— Чувак, вони тебе не знають. У найгіршому випадку вони знають, що ти не подобаєшся їхнім хлопцям, а для деяких з них це — навіть добре, — сказала Енні. — Єдине, що вони знають: ти подобаєшся мені та Юлі, а це вже щось та й значить.

— Що ти маєш на увазі?

Annie glanced over at him. “Well. Your reputation rides on ours in its own way. . . . People think, ‘*They wouldn’t hang out with him for no reason.*’ They don’t know you, Hollis.”

Hollis smirked. “They think there must be something worthwhile going on with me since you and Yulia waste all your time with me?”

Annie huffed. “They don’t deserve to know you if they think that. I told them you’re our mascot.”

“You can tell them whatever you like,” Hollis said, fond and indulgent.

Annie grinned.

Begin

Rose Town was beautiful in the summer. A city in a garden, trees down every street, shade for a hot summer, birdsong.

But in the cold, with brown leaves clattering the roads, there was nothing to obscure the decay.

Someone had set up a garbage can fire, and people from school were gathered around it. Hollis could see candlelight brightening the windows of the buildings closest to the city line. They were in the town, but just barely.

He pulled the car onto the gravel, far from where the others were parked. In a better position to drive off if anything happened.

“You come here more often than most people do,” Annie said. “Any of the houses your favorite?”

“I don’t go in the houses.”

Annie sat there, worrying her lip between her teeth. She bounced her knee anxiously but didn’t get out.

Енні поглянула на нього.

— Ну, твоя репутація певним чином залежить від нашої... Люди думають: «Вони б не тусувалися з ним без причини». Вони тебе не знають, Голлісе.

Голліс посміхнувся.

— Вони думають, що в мені має бути щось особливе, раз ти і Юля витрачаєте на мене весь свій час?

Енні зітхнула.

— Якщо вони так думають, то не заслуговують знати тебе. Я сказала їм, що ти наш талісман.

— Можеш говорити їм, що завгодно, — поблажливо сказав Голліс.

Енні посміхнулася.

Початок

Влітку Роуз-Таун був прекрасний: увесь у саду, дерева на кожній вулиці, тінь від спеки, спів птахів.

Але в холодну пору, коли дороги були завалені коричневим листям, ніщо не могло приховати занепад.

Хтось розпалив багаття у смітцевому баку, і навколо нього скупчилися школярі. Голліс бачив, як вогні свічок освітлювали вікна будівель, найближчих до межі міста. Вони все ще знаходилися в місті, ледь-ледь.

Він припаркував автівку на гравії, подалі від інших авто. У кращому, на його думку, місці, щоб швидко виїхати, якщо щось трапиться.

— Ти приїжджаєш сюди частіше, ніж більшість присутніх, — сказала Енні. — Є якийсь будинок, який тобі найбільше подобається?

— Я не заходжу в будинки.

Енні сиділа, нервово кусаючи губу, і схвильовано посмикувала коліном, але не виходила з автівки.

“It’ll be fine.”

“You don’t know that,” Annie said quietly.

Hollis reached over and tugged the sleeves of her thick sweater down over her hands.

“We’ll take care of each other,” he promised. “No matter what happens, I’m getting you home.”

Annie took a deep breath.

“My pa will kill you if I die here.” She laughed dryly.

Hollis reached across her lap and opened her door. “Let’s get this over with.”

Red

By the time they made it to the others, Annie was confident again, walking quick and sure.

Jorge was by the fire, predictably. Surrounded by the rest of the guys Hollis would prefer to avoid: James Miller, Brandon Finnegan—leg healed of course—Liam O’Malley, Alex Stevenson, and Timothy Reid. There were a couple of girls who looked like sophomores too, braving the cold to flirt with seniors.

“Where are the rest of the girls?” Annie called.

Liam pointed at the building next to them.

“Not even a hello?” Jorge yelled.

Annie ignored him. She curled her hand around Hollis’s bicep and tugged him toward the light.

It was a three-story row house, formerly red paint faded pale pink and flaking in the sun. The wood beneath had turned gray from years of rain. Hollis’s heart jolted in his chest the instant his shoe touched the first step, but Annie drove forward, relentless and brave.

— Все буде добре.

— Ти цього не знаєш, — тихо промовила Енні.

Голліс нахилився і стягнув рукави її теплового светра аж до долоней.

— Ми подбаємо одне про одного, — пообіцяв він. — Що б не сталося, я привезу тебе додому.

Енні глибоко вдихнула.

— Мій тато тебе вб’є, якщо я тут помру. — Вона сухо засміялася.

Голліс потягнувся через неї і відчинив дверцята.

— Покінчимо з цим.

Червоний

Коли вони підійшли до інших, Енні знову була впевнена в собі, тож крокувала швидко і впевнено.

Хорхе, як і очікувалося, сидів біля багаття. Його оточували решта хлопців, яких Голліс волів би уникати: Джеймс Міллер, Брендон Фіннеган — звісно ж, із загоєною ногою — Ліам О’Маллі, Алекс Стівенсон і Тімоті Рід. Було там і кілька дівчат, які, судячи з усього, теж були другокурсницями й попри холод фліртували зі старшокурсниками.

— Де решта дівчат? — запитала Енні.

Ліам вказав на будівлю поруч.

— Навіть не привітаєшся? — вигукнув Хорхе.

Енні проігнорувала його, лишень обхопила біцепс Голліса і потягнула того до світла.

Вони дивилися на триповерховий будинок, колись пофарбований у червоний колір, який вицвів до блідо-рожевого і лущився на сонці. Деревина під фарбою посіріла від багаторічних дощів. Серце Голліса затріпотіло, щойно нога торкнулася першої сходинки, але Енні рішуче і сміливо рушила вперед.

The door slammed open against the side of the house and everyone inside screamed, startled.

Hollis closed the door gently behind them as Annie's other friends rushed up to hug her hello.

"Hey, Hollis," Lisa Damone said warily.

Hollis smiled.

Lisa grimaced back at him. She turned to Annie and said, "This floor is full unfortunately. There's a room or two available upstairs, so feel free to set up there if you want. Right now, we're playing truth or drink until the boys come in."

"There are some other houses lit. Are people just exploring?" Hollis asked.

Lisa seemed surprised that he was speaking to her, but she answered anyway. "There are a few sophomores and juniors here, and they wanted to do their own thing. Stephanie's boyfriend is with them. Technically you can go into any house you want, you guys don't have to stay here with us if you don't want to."

Annie nodded up at the stairs and started heading off without him.

"We'll sleep here," Hollis said. "I'll see you later."

Ode

They walked gently on the wood. Rose Town didn't stay dry long enough for it to get brittle, or wet long enough for it to rot. But it would be stupid not to be careful.

There was a room upstairs with a bed and dresser, everything set up like the owner would be home any minute. Hollis and Annie shut that door tight and instead chose a room that was completely empty. Judging by the scratches and staining on the floor, it had been a formal dining room

Двері з гуркотом відчинилися, й усі, хто був усередині, перелякано закричали.

Голліс обережно зачинив двері, а присутні подруги Енні кинулися її обіймати.

— Привіт, Голлісе, — обережно сказала Ліза Деймон.

Голліс посміхнувся.

Ліза скривилася у відповідь. Вона повернулася до Енні і промовила:

— На жаль, цей поверх повністю зайнятий. Нагорі є кілька вільних кімнат, тож якщо хочете, можете розміститися там. Зараз ми граємо у «Правду чи випивку», доки не прийдуть хлопці.

— Є ще кілька освітлених будинків. То вони просто ходять і все розглядають? — запитав Голліс.

Ліза, здалося, здивувалася, що він звернувся до неї, але все одно відповіла.

— Тут є кілька студентів другого і третього курсів, які хочуть зайнятися своїми справами. З ними хлопець Стефані. В принципі, ви можете піти в будь-який інший будинок, якщо не хочете залишатися з нами.

Енні кивнула у бік сходів і пішла без нього.

— Ми будемо спати тут, — сказав Голліс. — Побачимося пізніше.

Ода

Вони обережно ступали по дереву. У Роуз-Тауні сухість ніколи не тривала настільки довго, щоб дерево ставало крихким, і волога не затримувалась настільки, щоб воно гнило. Але не бути обережними було б дурістю.

Нагорі була кімната з ліжком і комодом, розставленими так, ніби власник може повернутися будь-якої хвилини. Голліс і Енні щільно зачинили двері та вибрали цілком порожню кімнату. Судячи з подряпин і плям на підлозі, колись це була ошатна їдальня. Ймовірно,

at some point. Probably looted decades ago before everyone was too scared to take things.

Hollis unfolded the sleeping bag while Annie tested the windows and the floors for soft spots. She propped up a flashlight and two packs of batteries by the head of their makeshift bed.

Hollis unpacked the candle his ma let him bring. It was the gingerbread-scented one she bought the previous year and hated the smell of, but Hollis didn't mind.

Annie was doing something by the door.

“What's that?”

“I'm taping across the lock, so it won't stick. I'm not getting trapped in this room by anyone, ghosts or otherwise.”

“Smart.”

Annie grinned. “I do my best. Anyway, do you want to play with the girls downstairs or go on a walk? Lisa was kind of a bitch to you.”

Hollis didn't mind.

Lisa didn't know him; she didn't have to be nice to him.

“Let's walk. I could show you some stuff.”

Bow

Hollis knew it had been a mistake to come back outside the instant they opened the door.

Jorge had clearly spent the time they took to get unpacked getting worked up. He pushed away from his friends and charged up the porch.

“So you're staying with him?!” he shouted.

“Dude, calm down,” James interjected, to Hollis's surprise. Their eyes met, and James looked away quickly, but he didn't back down. “It's not that serious, Jorge.”

її пограбували десятки років тому — до того, як всі стали надто налякані, щоб брати речі.

Голліс розстелив спальний мішок, а Енні перевірила вікна та підлогу на наявність прогнилих місць. Вона поклала ліхтарик і дві упаковки батарейок біля голови їхнього імпровізованого ліжка.

Голліс дістав свічку, яку мама дозволила йому взяти з собою. Мати купила цю свічку з ароматом імбирного печива минулого року, але зненавиділа її запах, проте Голліса він не дратував.

Енні порпалася біля дверей.

— Що робиш?

— Обмотую замок скотчем, щоб він не заклинив. Я не дозволю нікому — ані привидам, ані будь-кому іншому — замкнути мене в цій кімнаті.

— Розумно.

Енні посміхнулася.

— Стараюся. До речі, хочеш пограти з дівчатами внизу чи прогулятися? Ліза поводитися з тобою, як стерва.

Голлісу було байдуже.

Ліза його не знала, тож не мусила бути з ним привітною.

— Давай прогуляємося. Я тобі дещо покажу.

Покора

Щойно відчинилися двері, Голліс зрозумів, що повернення на вулицю було помилкою.

Хорхе, вочевидь, за час, поки вони розпаковували речі, встиг розлютитися. Він відштовхнув друзів і кинувся до ганку.

— То ти залишишся з ним?! — гаркнув він.

— Чувак, заспокойся, — на подив Голліса втрутився Джеймс. Їхні погляди зустрілися, і Джеймс швидко відвів очі, але не відступив. — Це не так вже й серйозно, Хорхе.

Timothy Reid, James's best friend, also looked very concerned. Tim was tough, and played soccer just a bit better than Jorge did. Hollis knew the taste of his fist just as much as he did James's. Tim ignored Hollis completely.

Jorge pushed Hollis hard. He banged against the door behind them, painfully. "What's he got that I don't got?!"

"Leave him alone, Jorge!" Annie cried.

Hollis's face still throbbed from James's blows from less than a week earlier, so, quite frankly, he was in shock. He caught James's eye, and for the first time ever James looked helpless. Like he wanted to say something to Hollis but couldn't.

"I'm just sick of this, man. Tired of being disrespected," Jorge was ranting.

Idiot.

"No one's disrespecting you," Hollis snapped. "But it doesn't look like anyone respects you either, to be honest."

"Hollis, shut up," Annie hissed. "Jorge, Hollis is just a friend. Me staying in a room with him is none of your business. We're not dating anymore."

Jorge twisted and pushed Annie too. "How could you say that in front of my boys, man?"

"Hey!" Timothy yelled. "Don't touch her! You can't hit girls!"

Jorge's face went frighteningly blank. Then without another word, he turned away from Annie and slugged Hollis in the stomach *hard*.

Hollis dropped to his knees and heaved. He rested his forehead on the ground. This wasn't anything like the fights he picked himself. There was no adrenaline to save him. There was no joy in this violence, just pain and humiliation.

Тімоті Рід, найкращий друг Джеймса, також виглядав дуже стурбованим. Тім був міцним хлопцем і грав у футбол трохи краще, ніж Хорхе. Голліс добре пам'ятав удар його кулака, так само як і удар Джеймса. Тім цілком проігнорував Голліса.

Хорхе сильно штовхнув Голліса. Той добряче вдарився об двері позаду.

— Що в нього є такого, чого немає в мене?!

— Залиш його в спокої, Хорхе! — закричала Енні.

Обличчя Голліса все ще пульсувало від ударів Джеймса, завданих менше, ніж тиждень тому, тож, відверто кажучи, він був у шоці. Він зустрів погляд Джеймса, і вперше той виглядав безпорадним. Ніби хотів щось сказати, але не міг.

— Мені це просто набридло, хай йому грець. Набридло, що мене не поважають, — бурмотів Хорхе.

Ідіот.

— Ніхто тебе не зневажає, — відрізав Голліс. — Але, відверто кажучи, ніхто тебе і не поважає.

— Голлісе, замовкни, — прошипіла Енні. — Хорхе, ми з Голлісом лише друзі. Те, що я живу з ним в одній кімнаті, тебе не стосується. Ми більше не зустрічаємося.

Хорхе обернувся і штовхнув Енні.

— Як ти могла сказати таке перед моїми друзями, мала?

— Гей! — крикнув Тімоті. — Не чіпай її! Не можна бити дівчат!

Обличчя Хорхе ніби згасло, ставши неприродно порожнім і моторошним. Потім, не кажучи ні слова, він відвернувся від Енні та влупив Голліса в живіт.

Той упав на коліна, ротом хапаючи повітря. Вперся чолом у землю. Це не було схоже на ті бійки, які він сам затівав. Не було адреналіну, який би міг його врятувати. У цьому насильстві не було радості, лише біль і приниження.

“No! Fucking stop!” Timothy yelled, and Annie screamed.

Hollis could hear the sound of a struggle, then a large hand clamped around his arm and yanked him off the ground.

“Go,” James said, thrusting him toward Annie.

“What—?”

It was strange to see James like this. Like he was scared for him, face pinched and upset.

“Get her out of here, Hollis!” he said, pushing Hollis’s shoulder hard, knocking him out of the shock of it all.

Annie grabbed his hand and dragged him off the porch and out into the night. They fled down the street until the light from the fire faded and everything was winter blue.

Annie stopped. She leaned against a rusted streetlight, panting hard to catch her breath.

“What . . . is Jorge’s fucking problem?” Hollis gasped. “Did he just hit you?”

“No, he was about to stomp on your head,” Annie said. “Tim pushed him before he could, and they started fighting.”

Hollis laughed; he couldn’t help it. What a miracle. He felt around his stomach for tender spots. It was a solid blow, but nothing seemed to be damaged.

“Definitely didn’t think *James Miller* and *Timothy Reid* would come to our rescue. Feels like some sort of miracle.” Hollis rubbed his new bruise and looked up at the stars. “You remember when Tim broke my nose freshman year?”

Annie shrugged. “Who knows why people do what they do.”

“Ugh, whatever. We can’t let Jorge ruin our night. Come on, we’re near the pond. You’ll like it there.”

Knife

— Ні! Припини, чорт забирай! — вигукнув Тімоті, а Енні завершала.

Голліс чув звуки боротьби, а потім хтось великий схопив його за руку і підняв із землі.

— Іди, — сказав Джеймс, штовхаючи його до Енні.

— Що...

Було дивно бачити Джеймса таким стривоженим: ніби він хвилювався за нього.

— Забери її звідси, Голлісе! — сказав він, сильно штовхнувши Голліса в плече, чим вивів його з шокового стану.

Енні схопила його за руку і потягла з ганку в ніч. Вони бігли вулицею, доки світло від багаття не згасло і все не занурилося в зимову синь.

Енні зупинилася і сперлася на іржавий стовп, важко дихаючи й намагаючися заспокоїтися.

— Що... що, чорт забирай, з Хорхе? — задихався Голліс. — Він що, тебе вдарив?

— Ні, він хотів тобі голову розтрити, — сказала Енні. — Тім штовхнув його, перш ніж він встиг це зробити, й вони почали битися.

Голліс не міг стриматися і розсміявся. Яке диво! Він обмацав живіт, шукаючи болючі місця. Удар був сильним, але, здавалося, нічого не пошкодив.

— Аж ніяк не думав, що Джеймс Міллер і Тімоті Рід прийдуть нам на допомогу. Схоже на якесь диво. Голліс потер свіжий синець і подивився на зірки. — Пам’ятаєш, як Тім зламав мені ніс на першому курсі?

Енні знизала плечима.

— Хто знає, чому люди роблять те, що роблять.

— Та ну, неважливо. Ми не можемо дозволити Хорхе зіпсувати нам вечір. Ходімо, ми близько до ставка. Тобі там сподобається.

Ніж

The pond at the back of Rose Town was the rainwater-filled aftermath of some kind of explosion. Near enough to the factory that you could guess how it happened but deep enough that it filled anyone who saw it with unease. It was starting to ice over in spots, the ground at its edge was hard and dry.

The area around this industrial zone didn't have any of the trees that choked light out of the rest of the city. Out here, the moonlight was bright enough to read by.

"There are wild cherry trees on the other side of the pond, but the ground is soft and loose. It's dangerous to pick over there," Hollis said quietly.

Annie sat at the water's edge and pulled her winter hat down over her face.

"I'm sorry about Jorge," she said.

Annie wouldn't meet his gaze. Hollis stayed quiet, expecting her to elaborate, but when she didn't, he had to ask.

"Why did you like him in the first place?"

Annie sighed. "I don't think I did? He just . . . He showed interest and . . . I don't know. Saying yes seemed like the thing to do at the time."

Hollis crouched down next to her.

"It's okay."

He picked up a piece of gravel and tossed it in the water. Annie sat back so she could watch him throw another.

"I thought you would have more to say about it," she said eventually.

Hollis stopped and took her in. Her face was splotchy and red, eyelashes spiky, wet: ready for tears. Her big wool coat covered her knees, and her arms were shoved inside the torso with them, leaving her sleeves deflated and empty.

Ставок у дальній частині Роуз-Тауна, що утворився після якогось вибуху, був заповнений дощовою водою. Він знаходився досить близько до заводу, тож можна було здогадатися, як стався вибух. Водночас, ставок був настільки глибоким, що викликав занепокоєння у всіх, хто його бачив. В деяких місцях він вже починав замерзати, а земля по його краях була твердою і сухою.

Навколо промислової зони не було дерев, які затуляли світло в інших частинах міста. Тут місячне світло було достатньо яскравим навіть для читання.

— На іншому боці ставка ростуть дикі вишні, але земля там м'яка й сипуча. Там небезпечно збирати плоди, — тихо промовив Голліс.

Енні вмостилася край води й натягнула зимову шапку на обличчя.

— Вибач за Хорхе, — сказала вона.

Енні не дивилася йому в очі. А Голліс мовчав в очікуванні, що вона все пояснить. Втім, вона цього так і не зробила, тож він мусив запитати.

— Чим він тобі сподобався?

Енні зітхнула.

— Не думаю, що сподобався. Він просто... виявляв інтерес і... не знаю. На той момент здавалося, що правильно буде погодитися.

Голліс присів поруч із нею.

— Все гаразд.

Він підняв камінчик і кинув у воду. Енні відсунулася, щоб побачити, як він кидатиме ще один.

— Я думала, ти трохи більше скажеш щодо всього цього, — врешті-решт сказала вона.

Голліс зупинився і подивився на неї. Її обличчя вкрили червоні плями, а вії злиплися — вона була готова розплакатися. Велике вовняне пальто вкривало її коліна, й вона засунула руки всередину, залишивши рукави порожніми.

“Why?”

Annie met his gaze. “I *know* you like me.”

Hollis froze.

There was a version of him that was screaming, horrified and embarrassed. But it was younger than he was, and so far away.

He tossed another rock into the pond. “What does that have to do with you and Jorge?”

Annie shook her head and pulled her hat down. “Nothing, I guess.”

Hollis pressed his lips together tight, now that Annie couldn't see him, and swallowed until his chest hurt a bit less.

“I know what it feels like to want to be seen,” he continued. “You shouldn't have to feel bad for liking to be wanted.”

Annie sniffled.

“Liking to be wanted . . . ,” she echoed.

Hollis smiled despite himself.

“What about you? Do *you* like being wanted?” Annie asked.

Hollis chucked another rock, hard this time.

“I can't even begin to imagine what that feels like,” he said. “I'm still focused on wanting to be *seen*.”

Annie frowned and pulled her hat all the way up.

“Do you know if Yulia . . .” She paused and swallowed hard.

“What about Yulia?”

Annie glanced at him, cheeks pinking, but Hollis just waited. He knew when Annie needed time.

Finally, Annie opened her mouth to start. But blocks up the street, from where they came, there was a scream.

Hollis scrambled to his feet.

Someone yelled again louder, and there was the sound of frantic footsteps on gravel. Hollis's heart slammed in his chest.

— Чому?

Енні зустріла його погляд.

— Бо я *знаю*, що подобаюся тобі.

Голліс завмер.

Десь у ньому кричав інший — наляканий і присоромлений.

Але це був його молодший, далекий від нього самого відгомін.

Він кинув ще один камінь у ставок.

— А яке це має відношення до тебе і Хорхе?

Енні похитала головою і натягнула капелюх.

— Ніякого, мабуть.

Тепер, коли Енні не бачила його, Голліс стиснув губи й ковтнув, аби притлумити біль у грудях.

— Я знаю, як це — хотіти бути поміченим, — продовжив він.

— Не варто відчувати провини за те, що тобі подобається бути бажаною.

Енні схлипнула.

— «Подобається, бути бажаною...», — повторила вона.

Голліс мимоволі посміхнувся.

— А тобі? *Тобі* подобається бути бажаним? — запитала Енні.

Голліс кинув ще один камінь, цього разу сильніше.

— Я навіть уявити не можу, як це, — відповів він. — Я все ще зосереджений на тому, щоб бути *поміченим*.

Енні нахмурилася і стягнула капелюх на маківку.

— Ти знаєш, чи Юля... — вона замовкла і важко зітхнула.

— А до чого тут Юля?

Енні глянула на нього, щоки почервоніли, але Голліс терпляче чекав — він знав, коли їй потрібен час.

Зрештою, Енні наважилась заговорити, та її обірвав гучний крик, що пролунав за кілька кварталів позаду, звідки вони прийшли.

Голліс схопився на ноги.

Хтось знову крикнув голосніше, і почувся звук стрімких кроків по гравію. Серце Голліса забилося в грудях.

“We can talk about that later. Let’s go.”

Strike

By the time they reached the group, cars were already speeding off and the garbage fire had been put out.

Annie grabbed the sleeve of a sophomore girl running past. “What happened?” she shouted.

“Let go of me!” The girl tore her sleeve out of Annie’s grip and sprinted off into the night.

Hollis burst into the house where most of the noise was coming from and nearly tripped over someone running out into the dark.

“What’s going on!” he yelled.

Stephanie was tugging something down the hall.

“Shit! Hollis! Help me, I’m not strong enough to pick him up!” She dragged a body into the candlelight.

It was Jorge.

“Jesus fucking Christ! What happened?!”

“I don’t know! He just went downstairs and . . . and . . . and . . . ,” Stephanie started hysterically.

Jorge was a mess of red and black, sliced all over, deep gouges on his face, arms, chest, and legs bleeding freely. Unconscious and deadweight. Hollis froze, staring at him in horror, until Stephanie yanked him back to reality with another cry.

“Okay. Get the blanket from upstairs,” Hollis said. “We’ve gotta take him to the hospital. He can ride in the back with us.” He turned to Stephanie. “Where are the rest of the guys? How come they’re not helping you?”

“I . . . I . . .” Stephanie was in shock, her eyes glassy and wide. She tugged Jorge again, but she was clearly losing strength.

— Поговоримо про це пізніше. Ходімо.

Удар

Коли вони дісталися до місця збору, машини вже відїжджали, а багаття згасло.

Енні схопила за рукав дівчину-другокурсницю, яка пробігала повз.

— Що сталося?

— Відпусти! — дівчина вирвала рукав та помчала у ніч.

Голліс увірвався в будинок, звідки доносився шум, і ледь не спіткнувся об когось, хто вибігав у темряву.

— Що відбувається?! — крикнув він.

Стефані тягла щось по коридору.

— Трясьця! Голлісе! Допоможи мені, я не можу його підняти! — вона витягла тіло на освітлений свічкою простір.

То був Хорхе.

— Боже мій! Що сталося?!

— Не знаю! Він просто спустився вниз і... і... і... — істерично почала Стефані.

Хорхе був весь у крові та бруді, з порізами по всьому тілу й глибокими ранами, що сильно кровоточили, на обличчі, руках, грудях і ногах. Він був непритомний і нерухомий. Голліс завмер, дивлячись на нього з жахом, доки Стефані не повернула його до реальності черговим криком.

— Гарзд. Принеси ковдру з другого поверху, — сказав Голліс. — Ми маємо відвезти його до лікарні. Покладемо його на заднє сидіння. Він повернувся до Стефані. — Де решта хлопців? Чому вони тобі не допомагають?

— Я... я... — Стефані була в шоці, її очі — скляні й широко розплющені. Вона знову потягнула Хорхе, вочевидь втрачаючи сили.

Голліс схопив її за руку і злегка тряхнув.

Hollis grabbed her arm and shook her a bit. “Go blow out those candles,” he said gently.

She blinked at the order, then rushed across the living room to comply.

Annie flew back down the staircase with their backpacks and sleeping bag.

“Give those to Stephanie; help me with Jorge.”

“What the fuck . . . What the fuck . . . ?!” Annie stammered.

“I don’t know, we’ll ask Stephanie later. Steph, I need you to come with us.”

Jorge was shorter than Hollis, but he was heavy; he was an athlete. Hollis could barely manage him with Annie helping. But adrenaline was enough to get them out of the building, down the stairs, and to Yulia’s car.

Stephanie threw the blanket and sleeping bag down on the back seat to protect it from bloodstains and then got in to help Hollis and Annie pull Jorge inside.

“God, I hope he doesn’t wake up before we get there. He is not going to be happy to learn that we were the ones who helped him,” Annie said.

But that didn’t matter.

Hollis peeled out of the lot and left Rose Town behind.

Hush

It was 3:00 a.m. when Hollis got home.

He immediately got into the shower to wash Jorge’s blood off his skin, used his toothbrush to get the red from beneath his fingernails.

Then he lay in bed awake until morning, hearing the echo of everyone’s screams.

Dawn

— Іди й загаси свічки, — лагідно промовив він.

Вона кліпнула очима, а потім побігла через вітальню, щоб виконати наказ.

Енні стрімголов спустилася сходами з їхніми рюкзаками та спальним мішком.

— Віддай речі Стефані й допоможи мені з Хорхе.

— Якого біса... Якого біса...?! — заїкалася Енні.

— Не знаю, пізніше запитаємо Стефані. Стеф, ти маєш поїхати з нами.

Хорхе був нижчий за Голліса, але важчий, адже був спортсменом. Голліс заледве спромігся його підняти, навіть з допомогою Енні. Але адреналіну вистачило, щоб винести його з будівлі, спустити сходами й донести до Юліної автівки.

Стефані кинула ковдру і спальний мішок на заднє сидіння, щоб не замастити його плямами крові, а потім залізла в авто, щоб допомогти Голлісу та Енні затягнути Хорхе всередину.

— Боже, сподіваюся, він не прокинеться, перш ніж ми доїдемо. Він не зрадіє, дізнавшись, що саме ми йому допомогли, — сказала Енні.

Втім, це не мало значення.

Голліс виїхав з парковки й залишив Роуз-Таун позаду.

Тиша

Голліс повернувся додому о 3:00 ночі.

Він одразу ж пішов у душ, щоб змити зі шкіри кров Хорхе, а потім за допомогою зубної щітки вичистив багрянець з-під нігтів.

Відтак лежав у ліжку без сну до ранку, чуючи відлуння всіх тих криків.

Світанок

On Saturday, Hollis's father was home.

Usually, Hollis had to take care not to wake him up on Saturday mornings. After a hard work week Mr. Brown liked to sleep in as late as he could.

But that day Hollis woke up last.

He rolled over and looked at his phone. Two texts, one from Annie and one from Yulia.

Yulia: You didn't have to drop the car off that early, damn!

Annie: Heard through the grapevine Jorge's parents are pissed as fuck.

Hollis grinned. He texted Yulia first.

Hollis: At your service princess, lmk if it needs more cleaning.

To Annie, he sent:

Hollis: U traumatized? I'm traumatized.

Annie responded right away.

Annie: I've never seen so much blood. That was extremely fucked up.

Hollis: U wanna come over? Hash out the circumstances?

Annie: I woke up both my parents coming inside. I'm grounded for the whole weekend. :/

Hollis: :/

Annie started typing, then stopped. Then started again.

Annie: Are you going to make me talk about the pond thing?

Hollis frowned. He never made Annie do anything.

Hollis: We don't have to.

Annie: :/

Hollis: Like ever.

Annie: :///

Hollis: We can talk about it when you're ready. I don't mind having to wait.

У суботу батько був удома.

Зазвичай Голліс мусив бути обережним, щоб не розбудити його вранці. Після важкого робочого тижня містер Браун любив спати якомога довше.

Але того дня Голліс прокинувся останнім.

Перевернувся на ліжку і подивився на телефон. Два повідомлення: одне від Енні, а друге — від Юлі.

Юля: Не треба було повертати автівку в таку бісову рань!

Енні: Подейкують, що батьки Хорхе до біса розлючені.

Голліс посміхнувся і спочатку написав Юлі.

Голліс: До твоїх послуг, принцесо. І дай знати, якщо її потрібно ще почистити.

Потім написав Енні:

Голліс: Тебе це зачепило? Бо мене — так.

Енні відповіла відразу.

Енні: Я ніколи не бачила стільки крові й була до біса налякана.

Голліс: Хочеш прийти до мене? Обговорити ситуацію?

Енні: Я розбудила батьків, коли заходила додому. Мене покарали на всі вихідні. :/

Голліс: :/

Енні почала писати, потім зупинилася, втім, таки дописала повідомлення.

Енні: Ти змусиш мене закінчити ту розмову, що розпочалася на ставку?

Голліс нахмурився. Він ніколи не змушував Енні нічого робити.

Голліс: Ні.

Енні: :/

Голліс: Типу, взагалі не змушуватиму.

Енні: :///

Голліс: Ми можемо поговорити про це, коли будеш готова. Я не проти почекати.

Russet

Mr. Brown was in the backyard harvesting onions before the next frost.

Hollis's ma was in the kitchen washing the dishes and watching him. She looked happy.

Things were always lighter on the weekends, warmer when his father was home.

Hollis sliced a thick piece of sweet potato bread for himself and spread it with fresh rosemary butter. He settled in at the kitchen table and rested his head on his elbow as he chewed.

"I'm going to roast a few onions when he's finished," Mrs. Brown said. "Mr. Allen gave us a chicken. Two of his got out and froze in the night."

Hollis hummed. The weather got like this when fall was almost over— warm one day, freezing the next.

"I've gotta make some cheese before this milk sours," she continued, scrubbing hard at the pan in the sink.

"I'll do it," Hollis murmured. He tried to pick up more chores when Mr. Brown was home so that his parents could spend time together. Forty-eight hours a week didn't seem long enough to him.

Hollis's ma wiped her hands on a dish towel, then crossed the kitchen to give Hollis a kiss on the top of his head.

"Sweet boy."

Ghost

Hollis prepared the rennet and citric acid, then set the milk up to boil. Cheesemaking wasn't his favorite, it was more of his ma's thing. But he could make mozzarella, cream cheese, and ricotta if they wanted to have lasagna.

Бурштиновий

Містер Браун збирав цибулю перед прийдешніми заморозками на задньому дворі.

Мама Голліса була на кухні — мила посуд і спостерігала за ним, виглядаючи щасливою.

У вихідні завжди було легше, затишніше, коли батько був удома.

Голліс відрізав собі товстий шматок хліба з батату і намазав свіжим розмариновим маслом. Він сів за кухонний стіл і, жуючи, поклав голову на лікоть.

— Я підсмажу трохи цибулі, коли він закінчить, — сказала місіс Браун. — Містер Аллен дав нам курку. Дві його курки втекли й замерзли вночі.

Голліс гмикнув. Такою була погода, коли осінь добігала кінця: одного дня тепло, наступного — мороз.

— Я маю зробити трохи сиру, перш ніж молоко скисне, — продовжила вона, енергійно шкребучи каструлю в раковині.

— Я сам зроблю, — пробурмотів Голліс. Він намагався брати на себе якомога більше хатніх справ, коли містер Браун був удома, щоб його батьки могли провести час разом. Сорок вісім годин на тиждень — не так вже й багато, на його думку.

Мама Голліса витерла руки рушником, пройшла через кухню й поцілувала Голліса в маківку.

— Мій любий хлопчику.

Привид

Голліс підготував сичужний фермент і лимонну кислоту, а потім поставив молоко кип'ятитися. Сироваріння не приносило йому особливого задоволення — це було мамине захоплення. Та коли заходила мова про лазанью, він без проблем готував моцарелу, вершковий сир і рікоту.

Mrs. Brown could stretch milk and cream out into yogurt and sour cream, buttermilk, farmer's wheel cheese, and that bitter white cheddar his father liked to open on New Year's Eve every year. There was even an experimental Parmesan moldering away in the root cellar.

But mozzarella was easy; anyone could make it.

They had onion soup with firm white slices of it for dinner, and he shredded a bit of it to make a cheese pizza with store-bought sauce the next day. Mr. Brown packed some of it to take with him wherever he went during the week. He pressed his big hand onto Hollis's shoulder as he passed through the room.

Hollis went to bed Sunday night warm and full.

Місіс Браун могла виготовити з молока та вершків йогурт і сметану, маслянку, фермерський сир та той гіркий білий чеддер, який його батько так любив відкривати напередодні Нового року. У льоху навіть лежав і пліснявів експериментальний пармезан.

Але моцарелу приготувати було вкрай легко, це міг зробити будь-хто.

На вечерю вони їли цибулевий суп з твердими білими скибочками моцарели, а наступного дня він натер трохи сиру для піци з соусом, купленим у магазині. Містер Браун запакував трохи моцарели з собою, адже одному Богу відомо, куди його могло занесло протягом тижня. Проходячи через кімнату, він ніжно поклав свою велику руку на плече Голліса.

У неділю ввечері Голліс ліг спати ситим і задоволеним.

Chapter 2. Characterisation of characters through speech and its rendering in the Ukrainian translation of the contemporary English-language novels

2.1. K. Ancrum's idiosyncrasy and the linguistic and stylistic features of the novel *The Corruption of Hollis Brown*

In this chapter, we are to introduce the author of the novel *The Corruption of Hollis Brown*, K. Ancrum, her works and idiosyncrasy.

Kayla Ancrum is a famous young-adult fiction author from Chicago. Her debut novel, *The Wicker King*, was published in 2017, which brought her popularity among thriller readers. But it was another of her works, *Icarus*, that achieved the greatest recognition, having been nominated for and won numerous awards. This gave Ancrum even more energy and inspiration to write her next novel – *The Corruption of Hollis Brown*, published in 2025, which has already been nominated for the National Book Award for Young People's Literature and selected by the Junior Library Guild.

Kayla's individual style is clearly evident in these three books. The most obvious common feature of her novels is her unusual vignette-style writing. This style is known for having no beginning, middle or end, but instead focuses on a specific moment in time and its details (Kench, 2025). The author also writes in short paragraphs and brief chapters, which is most likely due to her psychological condition, ADHD, through which, as Kayla notes (Ramirez, 2024), she perceives the world and information in a significantly different way than how others do. Furthermore, the vignette-style serves not only a formal function, but also a semantic and psychological one.

It is precisely this unconventional writing style that allows Ancrum to better convey her characters' psychological states. After all, in situations of panic, anxiety or stress, people often lose the ability to think critically, so their thoughts become more chaotic, fragmented and lose their coherence. And it is exactly this atmosphere of anxiety and instability that is also a common feature of Ancrum's works.

Another common feature of her novels is the portrayal of LGBT relationships, which occupy a central rather than a peripheral role in the narrative. As Ancrum states in an interview, she seeks to encourage the publication of more works addressing LGBT themes, whilst public interest in the subject remains strong (Charlotte & Anna, 2019). This dedication is evident in both her fiction's thematic content and her more general creative perspective. As she further remarks, "The more books and media featuring LGBT relationships appear in the world, the harder it will be to suppress their existence in the future" (Charlotte & Anna, 2019). Thus, the theme of LGBT relationships is not merely content, but her idiosyncrasy.

Now let's take a closer look at her latest novel, *The Corruption of Hollis Brown*, and its linguistic and stylistic features.

The novel tells the story of Hollis Brown, a teenage boy from a small American town who has spent his whole life enduring ridicule and beatings from his classmates, as well as a deep-seated sense of hopelessness, despite having the support of two close friends. But one winter evening, everything changes when he meets a mysterious boy named Walt, with whom he strikes a peculiar deal, after which Hollis becomes possessed by Walt. Over time, a strong bond forms between them as they share a body and consciousness and help each other solve their problems. The climax involves the risk of an exorcism and the need to choose between preserving their own identities and maintaining their connection.

Thus, the novel combines elements of psychological drama, mysticism and romance, creating a cohesive artistic world in which plot, style and theme interact, fostering a deeper understanding of identity and inner personal transformation.

In terms of the novel's linguistic and stylistic features, the novel, like Ancrum's other works, is written in a vignette-style, evident in its division into short chapters and fragmented scenes. This creates a dynamic narrative rhythm that reflects the protagonist's unstable

psychological state and inner conflict. This effect is reinforced by syntactic devices, namely short, sometimes incomplete sentences, pauses and repetitions, which mimic accelerated thinking and the inner voice, intensifying the sense of anxiety.

In this novel, Ancrum employs simple, accessible vocabulary, combining it with emotional expressiveness and avoiding overly complex lexical structures in favour of commonly used words, slang and short nominal constructions. This creates the effect of direct thought, increases narrative immediacy, and enhances intimacy with the reader.

The narrative unfolds through the protagonist's consciousness, reducing objectivity and limiting the reader's access to information. This subjectivisation raises questions about narrator reliability, as perception is emotionally driven and potentially distorted. In *The Corruption of Hollis Brown*, Ancrum combines dual consciousness within a single first-person narration: Hollis and Walt share the same body, yet represent two distinct subjective perspectives. Hollis's speech is more emotional and boastful, though marked by insecurity and defensive tendencies shaped by bullying experiences, while Walt appears more confident, restrained, and detached. As the story progresses, their speech patterns begin to converge, making it increasingly difficult to distinguish between them, which further strengthens the unreliable-narrator effect and reinforces the subjectivity of the narrative.

Thus, Kayla Ancrum is a writer whose individual style has been partly influenced by her ADHD and is characterised by micro-chapters, vignettes and scenes built around dialogue. Furthermore, based on her novel *The Corruption of Hollis Brown*, we found that the author typically employs simple, understandable vocabulary, nominative constructions, and a subjective narrative perspective. All these elements contribute to the portrayal of the protagonist's psychological state and consciousness.

2.2. Speech as a means of characterisation

In this chapter, we suggest considering speech as one of the main ways to characterise a character.

Speech plays a vital role in shaping a character's image in fiction. Through speech, readers infer a character's background, educational level, profession, and age, which is called a linguistic profile (Linguistic Profiling – Definition and Explanation, 2025). Sung (2020, p. 41) defines an idiolect as a set of distinctive linguistic features that characterise individual speech and reflect social status, psychological state, and personality.

Lexical and syntactic features of speech also play an important role in shaping a character's image. O. Antonov describes communicative style as a combination of linguistic means that reflect sociolinguistic factors such as age, social status and interpersonal relations (2017, pp. 21–24). This is precisely why dialectal expressions, slang, or professional terminology significantly influence how a character is perceived, as they immediately convey the circumstances and environment in which they grew up, as well as their approximate age.

Besides a character's vocabulary, the narrative style of the text can also help the reader to understand them better. Leech and Short (2007, p. 255) classify modes of speech representation, including direct, indirect, and free indirect speech, each offering different degrees of narrative mediation. Free indirect speech, in particular, blends authorial and character voices through third-person past-tense narration, producing a layered perspective in which the boundaries between narrator and character are blurred (Leech & Short, 2007, p. 261).

Culpeper, on the other hand, expands on this concept in his work «Language and Characterisation – People in Plays and Other Texts» (2014). This work by Culpeper was the first book to explore the role of language in characterisation, examining how the words in a text create a particular impression of a character in the reader's mind. He draws on social cognitive science and pragmatics to model the cognitive processes through which readers form impressions of fictional characters based on textual cues (2014, p. 35). According to Culpeper, the character does not precede the language; rather, it is created through it. The phonological, lexical, syntactic and

pragmatic choices that the author makes on behalf of the character – their style of speech, patterns of alternation, and the degree to which they adhere to or violate conversational norms – become the tools through which personality, social status and psychological state are conveyed to the reader.

It is worth noting that T. Lysychenko introduces the concept of a character's 'speech passport' as a system of linguistic devices which, taken together, form the character's recognisable and unique voice (2017, p. 118). The researcher emphasises that the speech passport functions simultaneously on several levels and cannot be reduced to any one of them in isolation: lexical markers, syntactic habits and pragmatic orientations together constitute the character's complete linguistic personality.

O. Obraztsova (2016) argues that the personalisation of speech in literary prose – that is, the creation of a character's speech portrait — is achieved through frequency patterns of lexical markers, syntactic habits and pragmatic orientations, which together form a recognisable, unique speech style.

Meanwhile, O. Malenko views the literary character as the result of a complex interaction between the author's mindset and the reader's perception, in which language serves as the primary medium for this interaction (2016, p. 192). According to the researcher, the creation of a literary character through language is always a process of double coding: the author embeds a specific meaning in the character's speech patterns, whilst the reader decodes it in accordance with their own cognitive and cultural experience.

Thus, speech is a universal and multifunctional means of characterisation. It allows not only the personalisation of a character but also the exploration of their psychological essence, social traits, and inner dynamics. Through speech, a character emerges as a living, multidimensional individual, which significantly enhances the artistic expressiveness of a literary work.

2.3. Linguistic analysis of the characters and the specifics of their portrayal in the Ukrainian translation of the contemporary English-language novel *The Corruption of Hollis Brown*

Since we have already reviewed the concept of characterisation and its role in fiction, in this chapter, we are to examine the characters' characterisation in the novel *The Corruption of Hollis Brown*.

We suggest starting with the main character, Hollis Brown. Hollis's speech is characterised by harshness, impulsiveness and lexical economy. His speech combines colloquial vocabulary, slang and emotionally charged substandard language. These lexemes perfectly highlight his age, social status and psychological state. Culpeper (2014) argues that lexical choice is a key tool for characterisation, since it reflects both social position and the speaker's attitude towards the interlocutor. Now let's examine this, using examples from the novel. Now let's examine this, using examples from the novel.

"*He almost broke my fucking jaw.*" (Ancrum 2025, p. 11) – in this quote, the word *fucking* also emphasises his physical pain following the fight and his frustration that Annie didn't believe he had started it. It also serves as an indicator of his age, as teenagers use this kind of language to appear more grown-up. It is worth noting that Hollis does not use swear words deliberately; for him, it is simply part of his everyday speech.

"*Did you try telling him to calm the fuck down?*" (Ancrum 2025, p. 22) – here, swear words have been inserted into the well-established expression *calm down*. This is done to heighten his indignation, as it is his reaction to Annie, the girl he is in love with, telling him that her ex-boyfriend controlled her and prevented her from spending time with others.

Like any teenager, Hollis uses contractions in both conversation and text.

"*I gotta bake Yulia some bread later; she handled my copay. You need the oven?*" (Ancrum 2025, p. 18) – instead of the grammatically correct form *have got to*, Hollis uses the American colloquial contraction *gotta*. It is also telling that the question "*You need the oven?*" does not

follow the grammatically correct structure of an interrogative sentence – there is no inversion and no auxiliary verb. This is a typical colloquial elliptical construction.

“*Hollis: At your service princess, lmk if it needs more cleaning.; U traumatized? I’m traumatized.*” (Ancrum 2025, p. 41) – these text messages contain abbreviations typical for native English speakers in informal communication: *lmk* instead of *let me know* and *U* instead of *you*.

Let us focus on the syntactic level of Hollis’s speech, which is a powerful psychological indicator. Most of his lines are short, paratactic and reduced to the bare minimum necessary for understanding. Let us consider some quotations from the novel.

“*I’m fine, just take me home.*” (Ancrum 2025, p. 13) – here, Hollis employs paratactic construction; instead of giving a full answer, such as *I’m fine, so there’s no need to go to urgent care; just take me home instead*, he avoids logical bridges. This is a typical feature of his syntax: he provides minimal information and leaves the interpretation to the collocutor.

“*Noted*” (Ancrum 2025, p. 20) – and this is a splendid example of an ellipsis, as, according to the rules of English, it is not considered a complete sentence. The full form would be: *I have noted what you said*, or *It has been noted* – but Hollis omits both the subject and the auxiliary verb, leaving only the participle.

However, when Hollis feels particularly anxious and experiences moments of genuine emotional openness, his syntax becomes more complex: his sentences grow longer, and subordinate clauses appear.

“*I can’t even begin to imagine what that feels like*”; “*I’m still focused on wanting to be seen.*” (Ancrum 2025, p. 37) – the first sentence contains a subordinate clause *what that feels like* – a construction that Hollis avoids in everyday speech. The second sentence is syntactically simple but semantically very rich: *wanting to be seen* — this is an acknowledgement of a deep emotional need. Even the mere presence of syntactic complexity indicates that the protective shell has been cracked.

“*We can talk about it when you’re ready. I don’t mind having to wait*” (Ancrum 2025, p. 41) – here we see a subordinate temporal clause *when you’re ready* and a gerund construction *having to wait* – the syntax suddenly becomes more complex precisely at the moment of greatest emotional openness. Interestingly, this occurs in a text message rather than in a live conversation. For Hollis, as for most teenagers, the digital space is safer than face-to-face communication.

Now, let us examine Hollis’s speech from a pragmatic perspective. Within a pragmatic approach, a character’s speech is viewed as a tool for shaping their identity and interpersonal interaction. As M. Locher and A. Jucker note (2021), characters in a work of fiction are shaped through a system of linguistic and pragmatic signals that reflect their communicative intentions and social roles. At the pragmatic level, his speech is characterised by several strategies: provocation and deflection.

When discussing Hollis’s provocation strategy in his speech, it is worth noting that he consistently violates polite communication norms. He deliberately tells people things they do not want to hear.

“*Hollis told him he was going to die in this town.*” (Ancrum 2025, p. 16) — it was precisely this remark that sparked the fight between James and Hollis, described at the very beginning of the book, which is the most crucial part of Hollis’s communication strategy: he says out loud what others are afraid to even think.

However, when Hollis feels emotionally threatened, he employs a deflection strategy, which involves avoiding a response and switching to another action or topic.

“*Annie met his gaze. “I know you like me.”*”

“*He tossed another rock into the pond. “What does that have to do with you and Jorge?”*” (Ancrum 2025, p. 36) – here, rather than confirming or denying the claim, Hollis shifts the conversation to a logical question – a classic defensive manoeuvre achieved purely through linguistic means.

When discussing the challenges encountered in translating Hollis’s speech, several issues are worth noting. Firstly, the rendering of emotionally charged substandard vocabulary raised the

question: should swearing be reproduced with the same level of coarseness in Ukrainian, or is it better to replace it with something less coarse and more natural for the Ukrainian language? R. A. Valdeón notes that the direct lexical replacement of invective vocabulary often results either in excessive softening or in excessive coarsening of the original tone (2017, p. 370). Therefore, milder translation options were chosen, such as “бісова”, “хай би його чорти вхопили”, “фігня”. Secondly, difficulties arose in conveying conversational contractions, which are not typical of Ukrainian usage. Therefore, it was decided not to retain them to ensure better comprehension among Ukrainian readers. Short paratactic sentences, however, are easily rendered in Ukrainian. Preserving pragmatic effect required maintaining not only propositional meaning but also tonal sharpness. Excessive softening may neutralise Hollis’s expressive intensity, leading to a loss of psychological authenticity.

Let us now turn to the speech characteristics of Hollis’s friend, Annie. Her speech is based on a fundamentally different pragmatic foundation. She is socially confident, communicatively flexible, and able to switch between registers depending on the situation. Her speech is considerably more varied in terms of lexical composition than Hollis’s and contains more syntactically complex constructions.

“*You can’t possibly expect me to believe that.*”; “*Dude, they don’t know you. Worst-case scenario, they know their boyfriends don’t like you, and for some of them that might even be a good thing.*” (Ancrum 2025, p. 11; p. 30) – these examples demonstrate how Annie combines the use of slang with more complex syntactic structures. This is the speech of someone who feels equally at ease in any social situation – and Ancrum conveys this trait exclusively through linguistic means.

Of course, like Hollis, she freely uses swear words, but for a fundamentally different reason. For Hollis, swearing is a protective shield. For Annie, it is an emotional marker of sincerity: she swears when she is genuinely outraged or frightened. It is telling that in calm situations, her language is considerably cleaner.

From a pragmatic point of view, Annie is the only character in the novel who calls a spade a spade without mincing her words.

“*I know you like me.*” (Ancrum 2025, p. 36) – this line is pragmatically the boldest in the entire text. Hollis has spent years carefully concealing his feelings – and Annie lifts that veil with a single sentence. She doesn’t ask, she doesn’t hint – she simply states the fact. It is the speech of someone who isn’t afraid to call complex things by their proper names.

“*Maybe if you bitched at him less, your jaw wouldn’t be almost broken,*” she snapped, *merciless.*” (Ancrum 2025, p. 11) – this scene shows how Annie combines tenderness and ruthlessness in a single gesture – she scolds Hollis whilst bandaging his wounds. Author’s note “*merciless*” highlights the paradoxical nature of Annie’s care: she is verbally ruthless precisely because she does care.

As for the challenges of translation, this involves balancing roughness and tenderness, as these two registers are usually more clearly distinguished in Ukrainian. There is a risk of either softening Annie’s critical remarks too much or stripping them of their warmth – and in both cases, the character will lose her characteristic duality.

And the final character whose speech we shall examine is Yulia, Hollis’s best friend. Yulia’s speech is the most economical and authoritative of the three main characters. She speaks little, but every remark she makes is either a command or a verdict.

“*You’re such a dumbass, Hollis,*” (Ancrum 2025, p. 13) – compared to Annie’s similar remark, which serves to justify her criticism, Yulia seems to be simply passing judgment briefly, without appeal.

Unlike Annie, who uses *Dude* as a marker of solidarity, Yulia never addresses Hollis or Annie using terms of endearment or diminutives. She does not soften her tone – she either speaks loudly or remains silent.

“*I’ll pay the fucking copay, but you owe me*”; “*I don’t care if you don’t have any money — figure it out.*”; “*Yulia agreed to be paid back in bread and demanded Hollis bake it for her by the*

end of the week.” (Ancrum 2025, p. 13; p.15) – Yulia is constantly introducing financial vocabulary: *owe, pay back, demanded*. It is not greed – it is a way of organising relationships. She sets clear conditions under which a debt is incurred and repaid. It is the only linguistic system in which she allows herself to worry without calling it worry.

Yulia’s syntax is the most uniform among the three characters, consisting almost exclusively of imperative or declarative sentences with no structural variation. This reflects a speaker accustomed to being obeyed. Her social dominance is encoded not in descriptions but in the structure of her speech acts.

“*Shut up.*”; “*Don’t make mistakes*”; “*Be careful. Don’t treat that place like a game.*” (Ancrum 2025, p. 13; p.29; p. 23) – there are no interrogative sentences here, no conditional constructions, no subordinate clauses. Yulia does not ask – she commands. She does not suggest – she decrees. This is the syntax of a person accustomed to her words carrying weight.

At a pragmatic level, Yulia’s communication is minimal and highly controlled. She rarely verbalises emotions, expressing them instead through actions and presence. Her communication is therefore realised more through behaviour than explicit speech acts.

“*Yulia hugged Annie hello and palmed the back of Hollis’s head, pushing him through the door.*” (Ancrum 2025, p. 20) – Yulia doesn’t say “Hello” to Hollis – she shoves him through the door. That’s her way of showing affection, physical, without words.

The only translation challenge here is rendering Yulia’s short, commanding lines with the same decisiveness. The danger lies in the temptation to ‘soften’ them using the polite forms characteristic of Ukrainian speech etiquette. But any such softening would destroy the character’s sociolinguistic portrait.

Thus, the linguistic characterisation of the main characters in the novel *The Corruption of Hollis Brown* is a multi-layered system that operates simultaneously at the lexical, syntactic and pragmatic levels. Each of the three central characters – Hollis, Annie and Yulia – has a distinct linguistic portrait that reflects not only psychological traits but also social status, cultural identity and the nature of interpersonal relationships.

Reproducing this system in the Ukrainian translation is a highly complex task, requiring not only linguistic competence but also a deep understanding of the pragmatic and sociolectal mechanisms of the original. In translation studies, considerable attention is also paid to the translator’s influence on the formation of a character’s image in the translated text. In this regard, Wu notes that the translator’s style can affect the expressiveness of the characters’ speech, the extent to which colloquial elements are preserved, and the reader’s overall perception of the character (2025). Thus, the translation of a character’s speech characteristics is not merely a process of interlingual transfer, but also an act of interpretation of the literary image. Within this framework, adherence to the principle of functional equivalence – understood as the reproduction of pragmatic effect rather than lexical form – emerges as the key translation strategy.

2.4. Translation techniques and their impact on the reproduction of the characters’ speech

In this chapter, we will examine the translation techniques used in the translation of the novel *The Corruption of Hollis Brown* and how they influenced the rendering of the characters’ speech.

The novel is a striking example of a literary work in which the characters’ speech patterns play a key role in revealing their psychological profiles. The dialogues are rich in colloquial and substandard vocabulary, elliptical constructions and sociolectal markers, which present significant challenges for translation. While translating such texts, we faced several challenges in accurately conveying the idiolect, register, and pragmatic effect of each utterance.

Using the total selection method, a set of dialogue fragments was analysed, representing the speech of the three main characters – Hollis, Annie, and Yulia. The analysis of the translation process revealed a range of translation techniques across several types.

According to the study, the most common type is the literal translation, accounting for 41% of the total (See Appendix A). Examples include: **(1-s)** “*I don't go in the houses*” (Ancrum 2025, p. 31) – **(1-t)** «Я не заходжу в будинки»; **(2-s)** “*We'll take care of each other*,” (Ancrum 2025, p. 31) – **(2-t)** «Ми подбаємо одне про одного». The frequent use of literal translation suggests that a significant portion of the characters' spoken language can be rendered using direct lexical and grammatical correspondences in Ukrainian without any significant loss of meaning or stylistic expressiveness. This is largely because the characters predominantly use short, syntactically simple utterances, constructed in a conversational manner, which do not require complex transformation when translated into Ukrainian, as both languages share similar means of expression.

The second most common type is modulation, accounting for 35% of the total selection. Examples include: **(3-t)** “*I don't do ghosts and witches, anything spooky*” (Ancrum 2025, p. 23) – **(3-s)** «Я не вірю в привидів, відьом та все моторошне»; **(4-t)** “*What's that?*” (Ancrum 2025, p. 33) – **(4-s)** «Що робиш?». Modulation is used here to adapt the semantic perspective of the original expressions to ensure naturalness and communicative appropriateness in the target language. This transformation makes it possible to convey the intended meaning in a way that aligns with the pragmatic and stylistic norms of Ukrainian conversational speech.

Adaptation ranks third in terms of frequency, accounting for 14% of the analysed fragments. Examples include: **(5-s)** “*Ow! Fuck!*” (Ancrum 2025, p. 13) – **(5-t)** «Ай! Тряця!»; **(6-s)** “*Urgent care.*” (Ancrum 2025, p. 13) – **(6-t)** «До травмпункту.». Adaptation is used quite frequently because certain English lexical items specific to the corresponding culture have no direct equivalents in Ukrainian. So we were to replace them with functionally and pragmatically appropriate expressions that ensure authenticity and comprehensibility in the target language. Adaptation was also employed when translating substandard vocabulary, enabling the emotional intensity, expressive function and stylistic nuances of the original expressions to be conveyed in a way that sounds natural and is contextually appropriate in Ukrainian.

Amplification is the next most frequent term, accounting for 6% of the sample. Some examples are: **(7-s)** “*I wouldn't.*” (Ancrum 2025, p. 23) – **(7-t)** «Я так і не робив би.»; **(8-s)** “*I won't.*” (Ancrum 2025, p. 23) – **(8-t)** «Маю на увазі, я так не зроблю». Here, we used amplification to make the meaning of the source text more explicit and stylistically natural in the target language. Since English often conveys information in a more concise or implicit way, amplification helps add lexical or grammatical elements that clarify context, preserve communicative intent, and ensure fluency and comprehensibility for Ukrainian readers.

Then comes generalisation, accounting for 3%. Examples include: **(9-s)** “*They're not equipped for regular shit either,*” (Ancrum 2025, p. 23) – **(9-t)** «Вони не готові й до звичайної фігні»; **(10-s)** “*Don't treat that place like a game.*” (Ancrum 2025, p. 23) – **(10-t)** «Не сприймай це як гру.».

And the last translation technique is discursive creation, accounting for 1%. The example of this technique is **(11-s)** “*Who knows what he rattled around in there*” (Ancrum 2025, p. 13) – **(11-t)** «Хто знає, що він там тобі повідбивав». We used discursive creation to establish a temporary and context-specific equivalence that is not directly predictable from the original expression. This allowed us to recreate the intended communicative effect and stylistic nuance of the source text through a creative solution that fit the immediate context, where literal rendering would not adequately convey the meaning or pragmatic impact in Ukrainian.

Thus, this chapter presents an original study of the translation techniques used to render the characters' speech in Kayla Ancrum's novel *The Corruption of Hollis Brown*. Therefore, upon analysing the data, it can be concluded that the most common type of translation used for the characters' speech in the novel is the literal translation (41%). In our view, this indicates that, although the characters' speech is distinctly American, the Ukrainian language possesses sufficient lexical and stylistic resources to reproduce colloquial dialogue through literal translation without significant loss of meaning or emotional colouring. The popularity of modulation (35%) stems from the distinctive nature of Ancrum's psychologically rich dialogue: the characters' lines are

often phrased in a natural English perspective, but require a shift in perspective when translated into Ukrainian. Both adaptation and amplification proved essential translation strategies, as they enabled us to achieve naturalness, clarity and pragmatic adequacy in the target text. Adaptation was used to align the source text's culturally specific elements and emotionally charged vocabulary with Ukrainian linguistic and communicative norms, ensuring that the translated dialogue sounded authentic. Amplification, in turn, helped to make implicit meanings more explicit, compensating for structural and lexical differences between English and Ukrainian and improving overall comprehensibility. Together, these techniques contributed to a more fluent, expressive, and reader-oriented translation.

Conclusions

In conclusion, the four objectives outlined in the introduction were achieved.

The first objective – to translate a fragment from *The Corruption of Hollis Brown* – was completed through an original Ukrainian translation that served as the practical basis for analysing translation techniques in the characters' dialogues.

The second objective was to examine the novel's linguistic and stylistic features. The study showed that the work combines lyrical prose with vignette-style narration and shifting perspectives, while intimacy and grotesque imagery function as key stylistic devices.

The third objective concerned the theoretical foundations of speech characterisation in linguostylistics and translation studies. The analysed scholars demonstrated that speech functions as a key means of constructing literary characters and reflecting their sociolinguistic identity. The works of O. Obraztsova and O. Sung enabled the speech portrait to be considered as a translation problem requiring functional equivalence.

The fourth objective focused on analysing the linguistic profile of the main characters and classifying the translation techniques. The study identified distinctive lexical, syntactic and pragmatic features in the speech of Hollis, Annie and Yulia. Statistical analysis showed that literal translation (41%) and modulation (35%) predominated throughout the translation, with adaptation (14%) and amplification (6%) serving as additional tools to ensure the naturalness of the characters' colloquial speech in Ukrainian.

Consequently, an adequate translation of the characters' speech in *The Corruption of Hollis Brown* requires a deep understanding of each character's pragmatic profile and deliberate compensation for inevitable translation losses.

It is worth noting that studies on the speech characteristics of characters in contemporary English-language young adult fiction and the peculiarities of their rendering in Ukrainian translation remain scarce, indicating the relevance of further research. We see prospects for further research in several directions. Firstly, after the publication of the official Ukrainian translation of the novel, a comparative analysis of different translators' choices in rendering speech portraits would be valuable. Secondly, the same analytical approach could be applied to other novels by K. Ancrum to trace her characters' speech style. Thirdly, a broader corpus analysis of spoken-language translation in contemporary American young-adult fiction could reveal dominant tendencies in Ukrainian literary translation of the genre.

References

1. Ancrum, K. (2025). *The Corruption of Hollis Brown*. HarperCollins Publishers.
2. Charlotte & Anna (2019). *Author Interview: K. Ancrum*. Reads Rainbow. Retrieved April 15, 2026, from <https://readsrainbow.wordpress.com/2019/06/24/author-interview-k-ancrum/>
3. Culpeper, J. (2014). *Language and Characterisation — People in Plays and Other Texts*. Routledge.
4. Kench, S. (2025). *What is a Vignette in Writing — Definition & Examples Explained*. StudioBinder. Retrieved April 15, 2026, from <https://www.studiobinder.com/blog/what-is-a-vignette-in-writing/>
5. Leech, G., Short, M. (2007). *Style in fiction. A Linguistic Introduction to English Fictional Prose*. Pearson Education Limited.
6. *Linguistic Profiling — Definition and Explanation*. (2025). The Oxford Review. Retrieved May 4, 2026, from <https://oxford-review.com/the-oxford-review-dei-diversity-equity-and-inclusion-dictionary/linguistic-profiling-definition-and-explanation/>
7. Locher, M. A., Jucker, A. H. (2021). *The Pragmatics of Fiction: Literature, Stage and Screen Discourse*. Edinburgh : Edinburgh University Press.
8. Ramirez, A. (2024). *Q & A with K. Ancrum*. Publishers Weekly. Retrieved April 5, 2026, from <https://www.publishersweekly.com/pw/by-topic/childrens/childrens-authors/article/94676-q-a-with-k-ancrum.html>
9. Sung, O. (2020). Translation Challenges in Rendering Idiolects of Literary Characters. *Studies about Languages / Kalby studijos*, No. 37, 37–55.
10. Valdeón, R. A. (2024). The translation of swearwords: A pragmatics perspective. *Journal of Pragmatics*, Vol. 224, 74-79.
11. Wu, K. (2025). Uncovering the functional aspect of translator style: corpus stylistic insights. *Humanities and Social Sciences Communications*, 12(1).
12. Антонов, О. (2016). *КОМУНІКАТИВНІ СТИЛІ ПЕРСОНАЖНОГО МОВЛЕННЯ: ЛІНГВОПРАГМАТИЧНИЙ ТА СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТИ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДРАМИ)*. [Дисертація, Житомирський державний університет імені Івана Франка]. Доступ 12 квітня 2026, https://scc.knu.ua/upload/iblock/bfc/aref_Andrienko%20Т.Р..pdf
13. Лисиченко, Т. (2017). Мовленнєвий паспорт особистості як основа творення художнього образу: граматики та поетика помилок. *Лінгвістичні дослідження: збірник наукових праць ХНПУ імені Г. С. Сковороди*, Вип. 45, 116-126
14. Маленко, О. (2016). Творення й рецепція словесного образу в аспекті художньої ментальності автора — читача. *Лінгвістичні дослідження: збірник наукових праць ХНПУ імені Г. С. Сковороди*, Вип. 43, 190-201.
15. Образцова, О. (2016). *Синтаксичні особливості мовлення персонажу художнього твору: перекладацький аспект*. Наукові записки [Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя]. Філологічні науки. Доступ 20 квітня 2026, http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzfn_2016_2_14

Appendices

Appendix A

TECHNIQUES USED IN THE TRANSLATION OF THE NOVEL *THE CORRUPTION OF HOLLIS BROWN*

■ Adaptation ■ Amplification ■ Discursive creation ■ Generalisation ■ Literal translation ■ Modulation

